

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project: *The Shattered Rite* by Jaimie L. Vermette

Перекладацький проект: Переклад книги Джеймі Л. Верметт “The Shattered Rite”

BA Paper

Zadoia Dmytro
PERb22240d

Цією підписом засвідчую, що
подані на захист рукопис та
електронний документ є ідентичні.

02.06.2026

Zadoia D f.

Research supervisor:
Riazanov I.H., Ph.D.

Kyiv 2026

Contents

Abstract	0
Анотація	0
Introduction	5
Chapter 1. Translation of <i>The Shattered Rite</i> by Jaimie L. Vermette	6
Chapter 2. Challenges of rendering stylistics of fantasy novel into Ukrainian (the case of <i>The Shattered Rite</i> by Jaimie L. Vermette)	36
2.1 Jaimie L. Vermette and her work	36
2.2 Stylistics of Vermette fantasy novel.....	36
2.3. Analysis of translation techniques for rendering stylistics of fantasy prose	41
Conclusions	48
References	49
Appendices	51

Abstract

The first chapter of this work contains the translation of the selected part of the novel *The Shattered Rite* (Dragonrider Chronicles, Book 1) by Jaimie L. Vermette from English into Ukrainian.

In the second chapter, the theoretical foundations of translation techniques and the rendering of stylistics of fantasy novel were investigated. The classification of translation techniques proposed by Molina and Hurtado Albir (2002) was adopted as the primary analytical framework. The chapter also addresses the stylistic specificity of fantasy literature as a translation object and examines the role of stylistic devices in creating the emotional and atmospheric effect of the narrative. Translation techniques applied in the target text were identified and analysed in relation to their function of preserving the stylistic originality of the source text. It was revealed that the dominant techniques are modulation, amplification, transposition, and particularization, systematically applied in the translation of stylistic devices such as personification, parataxis, anaphora, parallelism, parenthesis, fragmentation, negative constructions, epigraphs, and third-person narrative voice. The analysis demonstrates that the stylistic atmosphere of fantasy prose is reproduced not through isolated lexical substitutions, but through the cumulative application of techniques.

Key words: *The Shattered Rite*, translation techniques, rendering of stylistics, fantasy literature, literary translation, English-to-Ukrainian translation, modulation, amplification.

Анотація

Перша частина роботи містить переклад вибраної частини роману Джеймі Л. Верметт “The Shattered Rite” (“Хроніки вершників драконів”, книга 1) з англійської мови на українську.

У другому розділі досліджено теоретичні засади перекладацьких трансформацій та відтворення стилістики фентезійного твору. Основою аналізу стала класифікація перекладацьких трансформацій, запропонована Моліною та Уртадо Альбір (2002). У розділі також розглянуто стилістичну специфіку фентезійної літератури як об’єкта перекладу та проаналізовано роль стилістичних засобів у створенні емоційного й атмосферного ефекту оповіді. Перекладацькі трансформації, застосовані у тексті перекладу, були визначені та проаналізовані відповідно до їхньої функції збереження стилістичної своєрідності оригіналу. Встановлено, що домінантними трансформаціями є модуляція, ампліфікація, транспозиція та конкретизація, які систематично використовуються під час перекладу таких стилістичних засобів, як персоніфікація, паратаксіс, анафора, паралелізм, парентеза, фрагментація, негативні конструкції, епіграфи та оповідь від третьої особи. Аналіз демонструє, що стилістична атмосфера фентезійної прози відтворюється не через ізольовані лексичні заміни, а завдяки сукупному застосуванню перекладацьких технік.

Ключові слова: “The Shattered Rite”, перекладацькі техніки, відтворення стилістики, фентезі, художній переклад, переклад з англійської на українську мову, модуляція, ампліфікація.

Introduction

The Shattered Rite is a contemporary fantasy novel by Jaimie L. Vermette, published in 2025, which combines elements of epic fantasy, prophecy narrative, political intrigue and psychological character study. The protagonist, Eliryn, the last descendant of a dragonrider bloodline, chosen by a supernatural Flame. Despite her failing sight she navigates grief, identity, and destiny in a world where magic is dying and the old order is collapsing. This influences the relevance of our study, which lies in introducing the Ukrainian audience to a contemporary English-language fantasy novel rich in emotional depth and stylistic complexity, especially considering the growing demand for Ukrainian literary translations of genre fiction and the increasing scholarly attention to the challenges of rendering emotive meaning across languages.

The **current state of the study** is marked by a variety of works in the fields of translation techniques, stylistics of literary prose and the translation of fantasy fiction. Existing studies include the classification of translation techniques by Molina and Hurtado Albir (2002), who provide a comprehensive functionalist framework for the analysis of local textual transformations; Chesterman's (2016) typology of translation strategies, which distinguishes syntactic, semantic, and pragmatic procedures; and Newmark's (1988) distinction between semantic and communicative translation, relevant to the study of expressive literary texts. Research on emotive meaning in language has been addressed by Hu and Liu (2019), who demonstrate the cognitive embeddedness of affective interpretation, and by Ponsonnet (2018), who examines the relationship between morphological structure and emotional connotation. However, Ukrainian-language translations of *The Shattered Rite*, as well as scholarly investigations into the translation of its stylistic and emotive features, are entirely absent from academic discourse.

The **object** of our study is the English-to-Ukrainian translation of *The Shattered Rite* by Jaimie L. Vermette. The **subject** of our study is the system of translation techniques employed in the target text and their function rendering stylistics of fantasy novel.

The **goal** of our study is the analysis of translation techniques applied in the process of rendering stylistics of fantasy novel from English into Ukrainian, and the determination of their role in preserving and intensifying the stylistic effect of the target text into source text.

The **objectives** of the study are:

1. To translate four chapters of *The Shattered Rite* by Jaimie L. Vermette from English into Ukrainian.
2. To outline the theoretical foundations of translation techniques and rendering stylistics relevant to the analysis.
3. To analyse the translation techniques applied in the target text for rendering stylistics.

The **material** of the study consists of the novel *The Shattered Rite* (Book 1 of the Dragonrider Chronicles) written by Jaimie L. Vermette and published by Blacktop Publishing in August 2025, comprising a source corpus of approximately 10,000 words spanning four chapters, and the Ukrainian translation of the selected part of the work produced as part of this project.

The paper includes an introduction, a translation chapter, 2 analytical chapters, conclusions, and a list of references. The translation project consists of 29 pages of the actual translation and 12 pages of translator's analysis. The source text consists of 7,377 words and 42,779 characters with spaces, and the target language translation consists of 7,742 words and 50,201 characters with spaces.

Chapter 1. Translation of The Shattered Rite by Jaimie L. Vermette

SL Text

Chapter 1: Called by Flame

"The Flame answers not to time, but to thread. What has been woven must one day burn." —Spoken Legend, Dragonrider Chronicles

By the time the wind carried the first whispers of the prophecy, magic was already dying, and Eliryn was already going blind.

The scent of wild herbs and fresh earth filled the cottage, wrapping around Eliryn like a memory she didn't want to forget. The aroma carried more than comfort—it carried history. These were the same herbs her mother had crushed into poultices when Eliryn scraped her knees as a child, the same bundles that once hung in her cradle to "keep the dark dreams out." Her mother had said that in the old days, dragonriders carried these herbs in their saddlebags, a charm against the cold above the clouds.

She sat by the window—though "seeing" was a word she used loosely now. What vision she had left was dimmed, more suggestion than sight. The outlines of the world slipped through her grasp like smoke. She could make out the light shifting against the wall, the shadow of a branch moving in the wind, but never enough to feel certain of anything she saw.

Her fingers traced the smooth curve of a salve jar. The cool clay steadied her, grounding her in the moment, even as the rest of her began to unravel. Her mother had made this jar years ago, clay pulled from the riverbank in a

TL Translation

Розділ 1: Покликаний полум'ям

“Полум'я кориться не часу, а нитці. Те, що було сплетено, одного дня має зітліти”. – Легенда, “Хроніки вершників драконів”

До того часу, як вітер доніс перші нашіптування пророцтва, магія вже почала зникати, а Елірін невідворотньо втрачала зір.

Пахощі диких трав і сирієї землі заповнили хижу, огортаючи Елірін, наче спогад, який вона боялась відпускати. Цей аромат дарував не лише розраду – він дихав самою історією. Це були саме ті трави, які її мати розтирала на примочки, коли маленька Елірін розбивала коліна до крові, ті самі пучечки, які колись висіли над її колискою, щоб “відганяти бабайку”. Мати розповідала, що в сиву давнину вершники драконів возили ці трави у своїх сидельних торбах як оберіг від крижаного холоду понад хмарами.

Вона сиділа біля вікна, хоча слово “бачити” тепер було для неї радше умовним. Те, що залишилося від її зору, потьмяніло і перетворилося на примарні обриси, а не справжню картинку. Контури світу вислизали з її пальців, мов їдкий дим. Вона ще розрізняла, як ковзає світло по стіні чи як тріпоче тінь від гілки на вітрі, але цього ніколи не вистачало, щоб відчути бодай краплю впевненості у побаченому.

Її пальці судомно обмацували гладкий вигин баночки з маззю. Прохолодна глина давала їй точку опори, утримуючи в цій миті, тоді як уся її душа вже починала розриватися на шмаття. Мати зліпила цю баночку багато років тому з глини, витягнутої з берега річки під час бурхливої весняної повені. “Вона переживе мене”, – сказала вона тоді з легкою усмішкою. Тоді Елірін ще не осягнула всієї ваги цих слів.

А знадвору село вже лихоманило від напруги. Голоси збивалися у стривожені зграйки, ноги нервово човгали по втоптаних ґрунтових

spring flood. “It will last longer than I will,” she had said with a smile at the time. Eliryn hadn’t understood the weight of those words back then.

Outside, the village stirred with tension. Voices rose in anxious clusters, feet shuffled along the packed-dirt paths. The trials were nearly upon them, and the air buzzed with fear thinly disguised as preparation. Somewhere, a cartwheel rattled over cobblestones, and she imagined faces tight with suspicion, eyes quick to slide away from the cottage if they happened to glance this direction.

“Why me?” she whispered, not to be answered. It wasn’t the first time she’d asked. It never felt any less hollow.

A wooden board creaked behind her, the familiar weight of her mother’s step. “They believe it’s a death sentence,” her voice cracked gently, “but I see more than they ever could.”

Eliryn didn’t turn, but her shoulders lowered, just slightly. The words were familiar—too familiar. Her mother had been telling her she was “meant for more” since she was old enough to sit at the table and listen to bedtime stories. But they had never felt real enough to hold on to.

“You’ve said that before,” Eliryn murmured. “I used to think it was just... comfort.”

Her mother crossed the room, the scent of lavender and pine drifting with her. She settled beside Eliryn, one hand finding hers. “It’s more than comfort, Eliryn. I’ve seen it. The prophecy has been waiting for its thread to be pulled. I knew before you even drew your first breath.”

Eliryn said nothing. Her thumb rubbed slow circles against the back of her mother’s knuckles.

“Our line carries gifts,” her mother continued

стежках. Випробування невблаганно наближалися, і повітря гуло від страху, який марно намагалися видати за підготовку. Десь по бруківці заторохтіло колесо воза, і вона виразно уявила обличчя, зведені судомою підозри, та очі, що полохливо відсахувалися від їхньої хижі, щойно погляд випадково падав у цей бік.

“Чому саме я?” – прошепотіла вона в порожнечу, не чекаючи на відповідь. Вона питала про це вже не вперше. І щоразу ці слова лунали однаково мертво і глухо.

За спиною жалібно скрипнула мостина – знайома важкість матеріної ходи. “Вони вірять, що це смертний вирок”, її голос ледь помітно надламався, “але я бачу набагато глибше, ніж їм коли-небудь буде дано”.

Елірін не обернулася, лише її плечі безсило опустилися. Ці слова були до болю знайомими. Мати втовкмачувала їй, що вона “призначена для величі”, відтоді як дівчинка навчилася сидіти за столом і слухати казки на ніч. Проте вони ніколи не здавалися їй чимось справжнім, за що можна було б вчепитися.

“Ти вже казала це раніше”, – глухо озвалась Елірін. – “Я думала, що це просто... марна втіха”.

Її мати перетнула кімнату, тягнучи за собою шлейф лаванди та хвої. Вона опустилася поруч з Елірін, і її рука міцно стиснула долоню доньки. “Це більше, ніж просто втіха, Елірін. Я бачила це на власні очі. Пророцтво терпляче чекало, доки потягнуть за його нитку. Я знала твою долю ще до того, як ти зробила свій перший ковток повітря”.

Елірін промовчала. Її великий палець машинально креслив повільні кола на тильному боці матеріної долоні.

“Наш рід несе в собі дари,” – тихо вела далі мати. – “Ти це знаєш. Кров вершників драконів не вивітрилася тільки через те, що зникли самі крилаті звірі. Але часом дари розпускаються у вельми химерні способи”.

Змучена посмішка скривила губи Елірін. “Ти отримуєш видіння майбутнього, а я – сліпоту. Сказати чесно? Я почуваюся так, ніби мене несправедливо обікрали”.

Мати тихенько засміялася – сухо, але з невимовною теплотою.

softly. “You know that. Dragonrider blood did not vanish just because the dragons did. But sometimes, gifts bloom in strange ways.”

A tired smile tugged at Eliryn’s lips. “You get visions of the future, and I get blindness. Honestly? I feel robbed.”

Her mother chuckled—dry but warm. Eliryn hated that it still comforted her. “The blood always balances itself. Your sight is fading, yes. But that only means you’re meant to see in other ways.”

“Is that one of your visions?” Eliryn asked, only half-teasing.

“No,” her mother said, more quietly now. “That’s a mother’s knowing. The prophecy came to me long before you were born. I saw a girl with a pendant of black stone and a name spoken in fire. A rider without sight. The last hope for the realm’s magic.”

That stopped Eliryn. She turned her head slightly, as if it helped her see her mother more clearly.

“I’ve always known you were meant for more than this village,” her mother went on, voice barely above a whisper now. “Even when the dragons fell silent and magic began to wither, I knew. The night you were born, the stars paused in their dance. Even the moon leaned closer, like she wanted to see you for herself. The air smelled of rain though the skies were clear—that’s how the old ones said destiny announced itself.”

A long silence stretched between them, soft and heavy like snowfall. Eliryn thought of the old tales her mother used to tell—of skies lit with fire as great wings blotted out the sun, of magic flowing in every river and root, and of the day that magic began to die. She remembered believing those stories as a child, before the

Елірин драгувало, що це досі приносило їй розраду. “Кров завжди шукає рівноваги. Твій зір неблаганно згасає, це правда. Але це означає лише те, що ти покликана прозріти по-іншому”.

“Це одне з твоїх видінь?” – запитала Елірин, напівжартома.

“Ні,” – це тихіше відказала мати. – “Це материнське передчуття. Пророцтво явилось мені задовго до твого народження. Я бачила дівчину з підвіскою з чорного каменю та ім'ям, випаленим у вогні. Вершницю, позбавлену зору. Останню, відчайдушну надію на порятунок магії нашого королівства”.

Ці слова вдарили Елірин під дих. Вона трохи повернула голову, наче це могло допомогти їй розгледіти матір крізь пелену туману.

“Я завжди знала, що тобі судилося щось незмірно більше, аніж животіння в цьому глухому селі,” – провадила мати, її голос тепер ледь вивищувався над шепотом. “Навіть коли дракони змовкли назавжди, а магія почала усихати, я знала. Тієї ночі, коли ти з'явилася на світ, зорі завмерли у своєму танці. Навіть сам місяць схилився нижче, ніби хотів роздивитися тебе на власні очі. У повітрі стояв густий запах дощу, хоча небо було абсолютно безхмарним – саме так, за словами старійшин, доля проголошує про свій прихід”.

Між ними пролягла довга тиша, м'яка, але задушливо важка, мов снігопад. Елірин пригадала старовинні перекази, якими колись годувала її мати: про небеса, охоплені полум'ям, коли велетенські крила затуляли сонце, про первісну магію, що пульсувала в кожній річці та кожному корінці, і про той фатальний день, коли ця магія почала зникати. Вона пам'ятала, як свято вірила в ці казки у дитинстві, ще до того, як темрява почала затягувати її зір, до того, як вона дізналася, що ім'я її роду вимовляють із підозрою.

“Коли Полум'я обрало мене,” – нарешті вимовила Елірин, – “Я не сумнівалася. Навіть на мить”.

Вона замовкла, тяжкість спогадів тиснула на її груди.

“Я відчула це... ніби щось прадавнє заворушилося в моїх кістках. У ту мить я усвідомила, що ти казала правду. Про все до єдиного слова”.

Мати не зронила ні звуку, але її мовчання кричало гучніше за

first hints of darkness clouded her vision, before she learned that her bloodline's name was spoken with suspicion.

"When the Flame chose me," Eliryn said at last, "I didn't doubt it. Not even for a breath."

She paused, the weight of memory pressing against her ribs.

"I felt it... like something ancient stirring in my bones. At that moment, I knew you'd been telling the truth. About all of it."

Her mother didn't speak, but her silence said enough. It always had.

"I didn't want to believe you before," Eliryn continued, voice cracking. "Because if the prophecy was real... then so was the ending. Your ending."

She finally turned her face toward her mother fully, searching the blurry edges for something solid to hold onto. "I think part of me kept pretending you'd be wrong, just this once."

Her mother's hand slid to her cheek, warm and certain. "I hoped I would be. But the gods don't let us choose the path. Only how we walk it."

Eliryn closed her eyes, pressing her face into her mother's palm like a child again.

And for a moment, there was no prophecy, no trials, no fading sight—just the space between two heartbeats, shared.

"I'll grieve you forever," she whispered.

"No," her mother said. "You'll carry me forward. That's different.

The wind had teeth that night.

It howled through the cracks in the cottage walls,

слова. Так було завжди.

"Я до останнього не хотіла тобі вірити," – продовжила Елірін, голос її затремтів. – "Бо якщо пророцтво було справжнім... то й кінець теж був справжнім. Кінець тобі".

Вона нарешті повністю повернула обличчя до матері, відчайдушно шукаючи в розмитих контурах бодай щось непохитне, за що можна було б зачепитися розумом. "Гадаю, якась частина мене продовжувала сліпо вдавати, ніби ти помиляєшся, хоча б цього єдиного разу".

Рука її матері торкнулася її щоки, тепла і надійна. "Я сама молилася, щоб це була помилка. Але боги не дають нам права обирати свій шлях. Тільки те, з якою гідністю ми ним пройдемо".

Елірін заплющила очі, втискаючись обличчям у материну долоню, знову перетворившись на беззахисну маленьку дівчинку.

І на одну коротку мить не існувало ніяких пророцтв, жодних випробувань, ніякої сліпоти – тільки крихкий простір між двома серцебиттями, неподільний для матері та її дитини.

"Я буду сумувати за тобою вічно", – прошепотіла вона.

"Ні," – сказала її мати. – "Ти будеш нести мене вперед. Це зовсім інше."

Тієї ночі вітер шкірив ікла.

Він хижо завивав крізь шпарини в стінах хижі, брязкаючи посудом

rattling the shelves and shaking the herb bundles strung above the hearth. Sprigs of sage, thyme, and dried starflower quivered in the draft like they were shivering, shedding tiny flakes of brittle petals. The chimney whispered in a voice too old to remember its own words, a low, steady hum that seemed to carry secrets.

Eliryn couldn't sit still. She paced the length of the hearth like a trapped bird—short, quick steps, fingers flexing at her sides. The fire crackled low, casting restless shadows across the stone floor that leapt and fell like they were trying to escape.

Her mother sat in her chair, silent. Watching—not with her eyes, which had long since turned inward, but with that strange, weighty awareness she'd carried for as long as Eliryn could remember.

“I should go instead,” Eliryn said for the third time. Her voice felt sharp against the quiet. “I can handle the forge. I can—”

“No,” her mother said, gently but with finality. “They spit on our doorstep yesterday. You think they'd stop at words if they caught you out alone?”

“They won't help you either,” Eliryn snapped. “Not gladly. Not without cruelty.”

A silence stretched between them. Heavy. Familiar. It reminded Eliryn of countless evenings before this one—her mother staring into the fire after a vision, her lips pressed thin, her gaze somewhere far beyond the walls.

“They won't have to help,” her mother said at last. “I've bartered what I need. The forge is old, but the armor is sound. Dented, maybe. But strong.”

Eliryn turned sharply toward her. “Ma—”

“We both know,” her mother cut in, voice steady, quiet. “This is how it's meant to go.”

на полицях і шарпаючи пучечки трав, розвішані над вогнищем. Гілочки шавлії, чебрецю та сушеного зорецвіту судомно тріпотіли на протязі, наче трусилися від лютого холоду, гублячи крихітні сльозини крихких пелюсток. Димар хрипко шепотів голосом, занадто стародавнім, аби пам'ятати власні слова – глухим, невинним гудінням, що, здавалося, було сповнене похмурими таємницями.

Елірін не знаходила собі місця. Вона несамовито металася вздовж вогнища, мов загнана в пастку пташка, короткі, рвучкі кроки, пальці судомно стискалися й розтискалися біля стегон. Вогонь глухо потріскував, відкидаючи на кам'яну підлогу тривожні, рвані тіні, що стрибали й падали, відчайдушно намагаючись вирватися на волю.

Її матір сиділа у своєму кріслі, німа мов камінь. Вона спостерігала – не очима, чий погляд уже давно згас і звернувся всередину, а тим моторошним, важким чуттям, яке несла в собі відколи Елірін себе пам'ятала.

“Я маю піти замість тебе”, – втретє відрізала Елірін. Її голос різонув по тиші, наче лезо. “Я впораюся з кузнею. Я зможу...”

“Ні,” – м'яко, але з убивчою безапеляційністю відказала мати. – “Вчора вони плюнули на наш поріг. Гадаєш, ці люди обмежаться лайкою, якщо заженуть тебе в кут наодинці?”

“Тобі вони теж не подадуть руки,” – огризулася Елірін. – “Не з доброї волі. І точно не без краплі звіриної жорстокості.”

Між ними нависла тиша. Задушлива. До болю знайома. Вона нагадала Елірін про незліченні вечори до цього, мати порожнім поглядом вдивляється у вогонь після чергового видіння, губи перетворилися на тонку лінію, а погляд блукає десь далеко за межами цих стін.

“Їм не доведеться допомагати,” – зрештою промовила мати. – “Я вже виторгувала все необхідне. Кузня стара, але лати надійні. Посічені шрами, можливо. Проте незламні”.

Елірін рвучко розвернулася до неї. “Ма...”

“Ми обидві чудово знаємо”, – обірвала її матір, її голос був тихим, але твердим, мов криця. – “Саме так усе і мало статися”.

Це змусило її задихнутися словами. Бо вони обидві й справді

That silenced her. Because they did both know.

Her mother had been preparing for this night long before Eliryn realized it. Little things, hidden in plain sight: keeping the black pendant polished, showing Eliryn how to braid dragonrider knots into her hair, and the stories—always the stories. Tales of the Flame’s choosing, of sovereigns forged in trial, of the Sightless Prophecy whispered in ages past.

It happened often—her mother waking in the middle of the night, sweat-soaked and shaking, whispering truths she could scarcely bear to speak aloud. Her own death, painted in fractured glimpses: blood, cold iron, and Eliryn’s arms catching her as the world slipped away.

And after the vision of her death came the other vision, the one that tied it all together: the prophecy. Eliryn’s future braided with fire and ash. A rider without sight. A name spoken by the Flame.

Eliryn had tried not to believe. She had told herself that her mother’s visions were only dreams, or else mistakes in the reading. Because if the prophecy was real, then so was the ending.

But the moment her name had burned in light above the square, something in her had settled. A gravity, as if a door she hadn’t realized was closed had swung wide—and locked behind her.

So now here they were. On the edge of that ending.

“You could run,” Eliryn whispered. “We could both run. Take the pendant. Leave the trials behind.”

Her mother smiled, tired and sad and a little proud. “The Flame would find you again. And you’d go anyway. Because it’s in you, Eliryn. The blood. The call. You’ve already started to hear it.”

Eliryn thought of the quiet moments in recent

знали.

Мати готувалася до цієї фатальної ночі задовго до того, як Елірін це усвідомила. Ховаючи дрібниці на видноті: до блиску начищений чорний кулон, уроки з виплітання вузлів вершників драконів у волоссі, і оповідки, нескінченні оповідки. Легенди про вибір Полум'я, про володарів, загартованих у горнилі випробувань, про Пророцтво Незрячої, що перешіптували в сиву давнину.

Це траплялося часто – мати зривалася посеред ночі, мокра від крижаного поту, тремтіла, і хрипко шепотіла істини, які ледве мала сили вимовити вголос. Її власна смерть, змальована у пошматованих спалахах: багряна кров, безжальне холодне залізо і руки Елірін, що підхоплюють її тіло в ту мить, коли світ назавжди розчиняється в пільмі.

А слідом за видінням власної смерті незмінно приходило інше, те, що зв'язувало все воедино: пророцтво. Майбутнє Елірін, туго сплетене з ревичим полум'ям і мертвотним попелом. Вершниця, позбавлена зору. Ім'я, промовлене самим Вогнем.

Елірін відчайдушно намагалася не вірити. Вона переконувала себе, що видіння матері – це лише марення або ж фатальна помилка в тлумаченні. Бо якби пророцтво виявилось неминучою правдою, то таким самим став би і фінал.

Але тієї самої миті, коли її ім'я спалахнуло сліпучим світлом над площею, щось глибоко в її нутрі обірвалося і застигло. Моторошне тяжіння, немов двері, про існування яких вона навіть не підозрювала, врвучко відчинилися навстіж і наглухо зацвяхувалися за її спиною.

І ось вони тут. На самому краю цієї прірви.

“Ти могла б утекти,” – гарячково зашепотіла Елірін. – “Ми б обидві могли. Забрати підвіску. Покинути ці прокляті випробування.”

Мати усміхнулася, виснажено, з сумом і крихтою гордості. “Полум'я б знайшло тебе знову. І ти б усе одно пішла. Бо це палає в тобі, Елірін. Кров. Поклик. Ти вже почала його чути”.

Елірін згадала хвилини тиші в останні місяці, як вітер часом приносив голоси, які вона ніяк не могла розібрати, як гудіння в її підвісці ставало глибшим, коли вона стояла біля хребта. Вона списувала це на гру

months—how the wind sometimes carried voices she couldn't quite make out, how the hum in her pendant deepened when she stood near the ridge. She had chalked it up to imagination. But maybe... maybe not.

She sank into the seat beside her mother, pressing her temple to her shoulder.

“Maybe I would have,” she murmured. “But not without you.”

Her mother's hand came to rest over her own. Thin. Weathered. Steady.

“You won't be without me,” she said softly. “Not ever. When the dragons flew, riders carried the spirits of those who came before them. You'll carry me the same way.”

The wind outside moaned against the door like a warning.

Her mother stood slowly, joints stiff, wincing as she pressed her hands to her lower back. “It's time.”

Eliryn rose too, trembling. “Stay until dawn,” she said. “You don't have to leave just yet.”

“I wish I could.”

They looked at each other for a long moment.

Then her mother reached out and clasped the pendant around Eliryn's neck—fingers lingering on the stone.

“This will burn, before the end,” she said. “Don't be afraid of where it leads you.”

Eliryn huffed—just barely. “That's not ominous at all, thanks.”

The door creaked open. The wind swept in—biting and wild.

Neither of them said goodbye.

Because they had already mourned what was

уяви. Але, можливо... можливо, й ні.

Вона безсило опустила на стілець поруч із матір'ю, притиснувшись скронєю до її плеча.

“Може, я б і наважилася”, – тихо промовила вона. – “Та не без тебе.”

Материна рука опустила поверх її долоні. Висохла. Змарніла від вітрів. Непохитна.

“Ти ніколи не залишишся без мене, – сказала вона тихо”. – “Ніколи в житті. Коли дракони ширяли в небесах, вершники несли в собі дух тих, хто був до них. Ти понесеш мене так само.”

Вітер знадвору тужливо завив у двері, наче віщуючи біду.

Мати повільно підвелася, суглоби хруснули, вона скривилася, притискаючи руки до попереку. – “Час настав.”

Елірін також підвелася, її тіло біла дроз. “Залишайся до світанку, – благала вона. – Тобі ще не обов'язково йти просто зараз.”

“Якби ж я тільки могла”.

Вони обмінялися довгим, важким поглядом.

А тоді мати простягла руки й застєбнула підвіску на шиї Елірін, її пальці на мить затрималися на камені.

“Цей камінь палатиме перед тим, як усе закінчиться”, – мовила вона. “Не лякайся того, куди він тебе поведе”.

Елірін ледь помітно зітхнула. “Це звучить дуже оптимістично, дякую”.

Двері зі скрипом прочинилися. До хати увірвався вітер, дикий і пронизливий.

Жодна з них не промовила слів прощання.

Бо вони вже давно виплакали і відгорювали те, що невблаганно насувалося.

coming.

The house was too quiet.

The hearth had burned down to coals, their glow a faint, uneven heartbeat in the dark. Shadows pooled in the corners, thick and unmoving, as if the air itself had forgotten how to stir. Outside, the wind carried the brittle hush of pre-dawn—a silence not born of peace, but of waiting.

Eliryn sat alone at the wooden table, her legs curled beneath her, spine pressed against the chair back as though holding herself upright took too much effort. Her skin prickled despite the fire's warmth, like even her body knew her mother wasn't coming back.

Sleep hadn't even tried to find her. Each moment felt like a thread pulling taut, drawing tighter and tighter toward a knot she could not untangle.

Her mother had walked out into the dark nearly four hours ago. She should've been back by now. But Eliryn knew—they both knew—that she wouldn't return whole.

Their village, Lirin's Edge, was small, poor, and bitter. The kind of place where the wind always smelled of woodsmoke and damp stone, where joy came hard-won and never without cost. The healers lived on the outskirts, past the cobbled square and down the slope of the ridge—close enough to be summoned, but far enough to be forgotten.

People whispered about them. It was said their blood was touched by something old. That their ancestors had once called dragons from the clouds and spoke in tongues older than the Flame. That when the dragons vanished, so too did the dragonriders' purpose.

У хижі стояла мертва тиша.

Вогнище догоріло до вуглинок, їхнє світіння нагадувало кволе, рване серцебиття в темряві. Тіні густими, нерухомими купками поховались по кутках, ніби саме повітря забуло, як рухатися. Знадвору вітер ніс скляну тишу передсвітанку, тишу, виткану не зі спокою, а з хижого очікування.

Елірін сиділа сама за дерев'яним столом, підібгавши під себе ноги й так сильно втиснувшись хребтом у спинку стільця, наче тримати спину прямо вимагало від неї надлюдських зусиль. Попри тепло від каміна, мороз ішов поза шкірою, ніби навіть її тіло вже знало: мати не повернеться.

Сон навіть не намагався прийти по неї. Кожна мить нагадувала натягнуту струну, що стягувалася все тугіше й тугіше у мертвий вузол, який їй ніколи не розплутати.

Мати пішла в п'ятьма майже чотири години тому. Вона вже мала б повернутися. Але Елірін знала, вони обидві це знали, що цілою та неушкодженою вона вже не повернеться.

Їхнє село, Край Ліріна, було загубленим, злиденим і просякнутим жовчю. Одне з тих місць, де вітер завжди тхне деревним димом і вогким каменем, де крихти радості виривають із боєм і ніколи не отримують задарма. Цілителі жили на самих задвірках, за брукованою площею, униз по схилу пагорба, достатньо близько, щоб за ними можна було послати в разі біди, але достатньо далеко, щоб викинути їх з голови.

Люди перешіптувалися поза їхніми спинами. Кажали, що на їхній крові лежить тавро чогось прадавнього. Що їхні предки колись закликали драконів із небес і володіли мовами, старшими за саме Полум'я. І що коли дракони розчинилися в небутті, разом із ними випарувалося й призначення вершників.

Тепер селяни сичали, що спадок зіпсувався. Що їхня кров отруєна. Напівдуші. Дивні.

А Елірін? Вона була найгіршою з них. Принаймні, так вони

Now, the villagers said the legacy had curdled. That the bloodline had soured.

Half-souled. Strange.

And Eliryn? She was the worst of them. At least, that's what they said. She'd stopped caring—mostly.

Magic itself was dying, and the world had started to turn on it. Powers once praised as gifts were now called curses. Creatures of legend had become nothing more than fading sketches in old books. In Lirin's Edge, the change could be seen in small, cruel ways: the fireflies that no longer glowed in midsummer, the orchard's frostward charms failing so fruit spoiled early, the village well losing its taste of mineral-sweet water. Even the herb bundles above their hearth didn't hold their strength as they once had; remedies her mother swore would heal now only dulled the pain.

Sometimes, Eliryn wondered if her own failing sight was part of it—another symptom of magic's slow death. If her vision and whatever power ran in her veins were bound together like twins, both snuffed out by the same wind. No one could tell her for certain, and no one tried.

Her blindness had begun before she was sixteen.

A girl whose eyes dimmed too soon, who drifted into thoughts too deep, who asked questions no one wanted to answer. A decade of whispers and turned backs had followed. She'd learned to live in the margins, to keep her head down when the stares lingered too long, to let their pity and suspicion slide off her skin like raindrops. The world had decided she was meant to fade quietly.

And then came the Flame.

Not just in Lirin's Edge, but everywhere. At dawn, without warning, a pillar of flame erupted in the village

казали. Здебільшого, їй уже було плювати.

Магія зникала, і світ почав обертатися проти неї. Сили, які колись оспівували як благословення, тепер таврували як прокляття. Легендарні створіння перетворилися на бляклі ескізи на сторінках трухлявих книг. У Краї Ліріна ця біда проявлялася в дрібних, жорстоких деталях: світлячки більше не сяяли посеред літа, морозні чари в саду розвіялися, і плоди гнили завчасно, а вода в колодязі втратила свій солодкий мінеральний смак. Навіть пучечки трав над їхнім вогнищем вивітрилися і втратили колишню силу; мазі, які, як присягалася мати, мали б зцілювати, тепер лише притуплювали біль.

Часом Елірін замислювалася, чи не була її власна сліпота частиною цього процесу, ще одним симптомом повільної агонії магії. Що, як її зір і та невідома сила, що текла в її жилах, були зрощені, немов сіамські близнюки, і тепер їх обох безжально задушив один і той самий вітер. Ніхто не міг сказати їй цього напевно, та ніхто й не намагався.

Темрява почала затягувати її очі ще до того, як їй виповнилося шістнадцять.

Дівчинка, чії очі згасли надто рано, яка тонула в надто глибоких думках і ставила запитання, від яких усі відхрещувалися. За цим потягнулося ціле десятиліття перешіптувань і відвернутих спин. Вона навчилася жити на узбіччі, опускати голову, коли чужі погляди впивалися в неї надто довго, і дозволяти їхньому жалю та презирству стікати з її шкіри, мов брудній воді. Світ виніс їй вирок: вона мала тихо згаснути в безвісті.

А потім спалахнуло Полум'я.

Не тільки у Краї Ліріна, а всюди. На світанку, без жодного попередження, посеред сільської площі вирвався стовп вогню. Ні диму. Ні жару. Тільки сліпуче світло, високе й золоте, що здійнялося вгору, наче викликане самою тишею.

У його серцевині почало вимальовуватися ім'я.

Ім'я Елірін.

Там, на площі, під прицілом очей кожного скептика й чужинця, її долю було промовлено, не як жалюгідне прохання чи питання, а як

square. No smoke. No heat. Just light—tall and golden, rising as if summoned by nothing but silence.

In its center, a name began to form.

Eliryn's name.

In the square, beneath the gaze of every skeptic and stranger, her fate had been spoken—not as a request, not as a question, but as a command written in fire.

She'd stood there like a statue, her heart pounding loud enough to drown out the world. "Maybe they spelled it wrong," she'd almost whispered, absurdly, as her name blazed in gold.

The villagers had stared. Not in awe. Not in pride. In fear.

No one spoke. Not even a breath.

Because when the Flame chose, it did not ask permission. It reached through time and blood, through myth and marrow. It saw things people no longer remembered how to see.

In other villages, the chosen were lifted on shoulders—warriors, scholars, wardens of noble houses.

But in Lirin's Edge, they looked away.

As if by not meeting her eyes, they could pretend the fire had spoken someone else's name.

Now, Eliryn traced the edge of the black pendant at her throat.

Smooth as river stone. Cold once, but now warm against her skin. She had worn it since childhood—a relic, she'd thought, from a line of women too proud to admit their legacy had crumbled into myth. But lately, it had begun to hum.

Not with sound. Not even magic, not exactly.

More like a weight. A rhythm.

As if it were waiting.

абсолютний наказ, написаний вогнем.

Вона стояла там, немов висічена з каменю, а її серце гупало так шалено, що заглушало весь світ. "Може, вони помилилися в літерах", – абсурдно прошепотіла вона, поки її ім'я палало чистим золотом.

Селяни вирячилися на неї. Не з благоговінням. Не з гордістю. З страхом.

Ніхто не зронив ні слова. Ніхто навіть не наважився вдихнути.

Бо коли Полум'я робило свій вибір, воно не питало дозволу. Воно вгризалось крізь час і кров, крізь міфи і саму суть. Воно бачило те, що люди давно розучилися бачити.

В інших селах обраних підносили на руках: могутніх воїнів, мудреців, захисників шляхетних родів.

Але в Краї Ліріна люди відвертали очі.

Ніби, не зустрічаючись із нею поглядом, вони могли прикинутися, що вогонь вигукнув чиєсь інше ім'я.

Тепер Елірін обводила пальцем краї чорної підвіски на своїй шиї.

Гладенька, мов річкова галька. Колись крижана, а тепер гаряча, вона пульсувала об її шкіру. Елірін носила її з самого дитинства, як реліквію, думалося їй, залишену родом жінок, надто гордих, щоб визнати, що їхня спадщина розсипалася на міф. Але останнім часом камінь почав гудіти.

Це був не звук. І навіть не магія, не зовсім.

Це було схоже на вагу. На ритм.

Ніби камінь чогось чекав.

Мати казала, що це один зі стародавніх дарів, він передається з кров'ю і прокидається лише тоді, коли душа до цього готова. "Коли камінь обпече твою долоню, шлях відкриється", — сказала вона їй якось.

Вона присягалася, що коли настане час, камінь покаже їй істину.

Елірін так і не зрозуміла, чи звучало це як обіцянка, чи як погроза.

"Полум'я обирає не просто силу", – сказала мати. – "Воно обирає тих, хто намертво прив'язаний до нитки долі. А твоя нитка обвилася навколо чогось неосяжного. Чогось прадавнього. Колись ми були вершниками драконів, Елірін. Наша кров усе пам'ятає. І одного дня світ

Her mother said it was one of the old gifts—passed down the bloodline, awakening only when the soul was ready. “When the stone burns in your hand, the path will open,” she’d told her once.

She said it would show her the truth, when the time came.

Eliryn wasn’t sure if that sounded like a promise or a threat.

“The Flame doesn’t just choose power,” her mother had said. “It chooses those bound to a thread. And yours is wrapped around something vast. Something old. We were dragonriders once, Eliryn. Our blood remembers. And one day, the world will remember with it.”

Eliryn hadn’t believed her—not fully. But the moment the Flame carved her name in gold, something inside her had stirred. A gravity she couldn’t shake.

She remembered the look in her mother’s eyes that morning, a quiet sorrow resting just behind the pride.

And now, in the flickering hush of this house, with the fire gutted low and dawn pressing at the windows, all that knowing sat like a stone in her throat.

She’d thought grief came after. Apparently, it liked arriving early.

She felt it now—slow and raw—gnawing at the edges of her resolve. She kept listening for the door, for footsteps, for her mother’s voice calling out in the dark.

But the only sound was the wind.

And in it, somewhere far off, she thought she heard a whisper.

Not words. Never words.

Just the sense that something was watching. Something vast. Ancient. Waiting.

Eliryn closed her fingers tighter around the

згадає про це разом із нею”.

Елірін їй не вірила, принаймні не до кінця. Але в ту мить, коли Полум’я вирізьбило її ім’я золотом, щось усередині неї здригнулося. Моторошне тяжіння, якого вона не могла позбутися.

Вона пам’ятала погляд матері того ранку, він був тихий, розриваючий сум, що ховався одразу за ширмою гордості.

І тепер, у мерехтливій тиші цієї хижі, коли вогонь догоряв, а світанок уже тиснувся у вікна, усе це знання стояло в її горлі каменем.

Вона думала, що горе приходить після втрати. Очевидно, воно любило заявлятися завчасно.

Тепер вона відчувала як воно повільно й болісно роз’їдає її рішучість. Вона весь час прислухалася до дверей, до кроків, до матиного голосу, що кликав у темряві.

Але єдиним звуком було виття вітру.

І в ньому, десь безмежно далеко, їй здалося, що вона почула шепіт.

Це були не слова. Зовсім не слова.

Просто первобутнє відчуття, що щось за нею спостерігає. Щось неосяжне. Прадавнє. Щось, що чекає.

Елірін міцніше стиснула підвіску в кулаці.

І також чекала.

pendant.

And she waited, too.

Chapter 2: By Blood and Bond

“To mourn is to tether the living to the dead, weaving bonds that neither time nor death can sever.” — Spoken legend of the Flamebound

A noise at the door finally came, much later than it should have.

Eliryn ran, already knowing.

She flung the door open—and the world tipped sideways.

Her mother collapsed into her arms, dead weight and the stink of blood flooding the air. Crimson streaked down her face and arms in thick, uneven rivulets, dark as spilled ink. The battered silver armor—etched with curling, half-forgotten sigils—slid from her shoulders and hit the floor with a sound that was almost human.

“I got it,” her mother rasped, breath hitching in jagged bursts. “They said... we should be grateful. Grateful to give you... a chance at greatness.”

“No. No, no, no.” Eliryn eased her down onto the floorboards, her hands moving on instinct, healer’s training overriding the panic clawing at her ribs. Fingers swept along limbs, pressing for breaks, for heat. Her brow was split, shallow. The left arm hung wrong—fractured. But that wasn’t what froze her blood.

It was the sound in her chest.

A wet, rattling inhale. A bubbling exhale.

Lungs filling with blood.

She dragged her closer to the hearth, desperate for light, for warmth that might anchor her to the living. “Stay

Розділ 2: Кров'ю та узами

“Оплакувати означає намертво прикувати живих до мертвих, сплітаючи вузли, які не під силу розрубати ні часу, ні самій смерті”. – Усна легенда Вогнезв'язаних

Нарешті у двері постукали з фатальним, нестерпним запізненням.

Елірін кинулася туди, вже все розуміючи.

Вона розчахнула двері і світ полетів шкереберть.

Матір безвольно звалилася їй на руки безжиттєвим тягарем, а повітря миттєво просякло смородом крові. Багрянець стікав її обличчям і руками густими, рваними струмками, темними, мов розлите чорнило. Понівечена срібна броня, поцяткована химерними, напівзабутими рунами, зісковзнула з її плечей і гепнулася на підлогу зі звуком, схожим на стогін живої істоти.

“Я дістала...” – прохрипіла мати, повітря виривалося з її грудей болючими, рваними шматками. – “Вони сказали... ми маємо падати на коліна від вдячності. Вдячності за те, що даруємо тобі... шанс на велич”.

“Ні. Ні, ні, ні.” – Елірін обережно опустила її на дошки підлоги, руки рухалися на інстинктах, вишкіл цілительки брав гору над панікою, що пазурами роздирала їй груди. Пальці гарячково ковзали по тілу, шукаючи переломи, шукаючи залишки тепла. Шкіра на лобі була розсічена, але неглибоко. Ліва рука висіла під моторошним кутом, зламана. Але кров у Елірін захолола зовсім не від цього.

Причиною був звук у материних грудях.

Вологий, хрипкий вдих. Булькаючий видих.

Її легені неблаганно захлиналися кров'ю.

Елірін підтягнула її ближче до вогнища, відчайдушно хапаючись за світло, за тепло, яке могло б прив'язати матір до світу живих. “Тримайся за мене, мамо. Розкажи, що сталося. Це вони...?”

Кутики материних губ сіпнулися в гримасі, яка могла б здатися

with me, Ma. Tell me what happened. Did they—?”

Her mother’s mouth twitched into something that might’ve been a smile if it hadn’t been smeared with blood. “Didn’t like that I haggled too well. Thought a cursed healer should pay in more than coin.”

Eliryn’s hands shook so badly she could barely grind the goldenroot and frostblossom between her fingers. “I can fix this. I can slow the bleeding, bind your chest, draw the fluid—”

“Shh,” her mother whispered, her voice fraying like old cloth. “You know it’s past saving.”

“Stop.” The word came out sharper than she meant. “Just let me try.”

Her mother’s eyes softened, shining with something that wasn’t just pain. Peace. Resignation. “This was always the way it would go.”

Eliryn’s throat closed. “You saw it. Before the nightmares came.”

Her mother didn’t deny it. “You think I didn’t try to change it? That I didn’t beg the vision to shift?”

Eliryn’s laugh came out cracked and empty. “Then beg harder. There’s still time.”

“Some truths,” her mother murmured, “stay fixed.”

“I didn’t want to believe it,” Eliryn whispered. “Not until the Flame chose me. And then I knew. I felt it in my bones, in my blood. I just didn’t want it to be real because... because if it was—”

Her voice splintered.

Her mother cupped her cheek with blood-slick fingers. “Then I would die. Yes. I know, my firefly. I’ve known for years.”

The world narrowed to heat and her mother’s pulse under her palm—slowing, slipping. Eliryn tried to speak

усмішкою, якби обличчя не було суцільною кривавою маскою. “Не зраділи, що я надто вміло збивала ціну. Вирішили, що проклята цілителька має платити не лише монетами”.

Руки Елірін трусилися так сильно, що вона ледь могла розтерти між пальцями золотокорінь та морозоцвіт. “Я зцілю. Зможу зупинити кровотечу, забинтувати груди, видалю рідину...”

“Тсс”, – прошепотіла мати, її голос розповзався по швах, мов стара тканина. – “Ти ж знаєш, вже занадто пізно”.

“Замовкни”, – це прозвучало грубіше ніж вона хотіла. – “Дозволь мені спробувати”.

Погляд матері пом’якшав, засяявши чимось глибшим, аніж просто біль. Це був спокій. Смирення. “Усе завжди мало закінчитися саме так”.

Горло Елірін здавив глухий спазм. “Ти бачила це. Ще до того, як прийшли кошмари”.

Мати не стала цього заперечувати. “Ти справді думаєш, що я не намагалася вирвати нас із цього? Що не благала видіння змінитися бодай на йоту?”

З уст Елірін зірвався надтріснутий, порожній сміх. “Тоді треба було благодати сильніше. У нас ще є час”.

“Деякі істини, – пробурмотіла її мати, – висічені в камені намертво.”

“Я до останнього відмовлялася вірити,” – прошепотіла Елірін. – “Аж поки Полум’я не вказало на мене. І тоді я зрозуміла. Я відчула це самими кістками, кожною краплею крові. Я просто відчайдушно не хотіла, щоб це виявилось правдою, бо... бо якщо це так...”

Її голос затремтів.

Мати обхопила її щоку пальцями, слизькими від крові. “Тоді я мала померти. Так. Я знаю, мій світлячку. Я жила з цим знанням роками”.

Світ стиснувся до жару і биття матиного пульсу під долонею, пульсу, що невблаганно уповільнювався, завмирав. Елірін спробувала щось сказати, але з горла не вирвалося жодного звуку.

“У тобі живе її дух,” – промовила мати голосом, тонким і крихким, мов папір. – “Дух твоєї бабусі. Вперта, наче буревійне світло. І лагідна,

but nothing came.

“You have her spirit,” her mother said, voice paper-thin. “Your grandmother’s. Stubborn as stormlight. Gentle as smoke.”

“I don’t want her spirit,” Eliryn choked. “I want you.”

“There’s more waiting for you,” her mother breathed. “He waits for you. The bond. You’ll know it when it comes. You’ll feel it like a second heartbeat.”

“He—?” Eliryn’s brow furrowed, but her mother’s eyes were already drifting, glassing over, seeing something beyond the rafters and firelight.

“Trust the bond when it comes,” she murmured. “And never mistake kindness... for love.”

Her chest stilled. Her fingers slipped from Eliryn’s cheek.

Silence.

Eliryn pressed her ear to her mother’s ribs, straining for even the faintest whisper of breath.

Nothing.

“No,” she whispered, shaking her. “No, no, no—”

The hearth spat a spark. Somewhere outside, the wind rattled the shutters. But in here, the world had gone still.

And Eliryn knew—whatever came next, she would never be the same.

The world didn’t end with her mother’s last breath. But it did pause—like the moment between thunder and its echo, stretched so thin it hummed in her bones.

Eliryn knelt in that hush for what felt like hours, her forehead pressed to her mother’s shoulder, her palms sticky with blood cooling too fast. The armor lay beside them, dim and waiting, a silent witness to the final chapter

мов дим”.

“До біса її дух,” – видавила з себе Елірін, захлинаючись сльозами. – “Мені потрібна ти”.

“Попереду на тебе чекає більше,” – прошепотіла мама. – “Він чекає на тебе. Зв’язок. Ти безпомилково впізнаєш його, коли він з’явиться. Ти відчуєш його, мов друге серце у власних грудях”.

“Він?” – На лобі Елірін залягла зморшка, але материн погляд уже поплив, затягуючись скляною пеленою, вона вдивлялася у щось далеко за межами крокв і відблисків полум’я.

“Довірся цьому зв’язку, коли він прийде,” – прошепотіла вона. – “І ніколи не плутай просту доброту... зі справжньою любов’ю.”

Її груди завмерли назавжди. Безвольні пальці зісковзнули зі щоки Елірін.

Мертва тиша.

Елірін притиснулася вухом до материних ребер, до болю напружуючи слух, аби вловити бодай найпримарніший шерех дихання.

Порожнеча.

“Ні”, – прошепотіла вона, несамовито трясучи її за плечі. “Ні, ні, ні”.

Вогнище виплюнуло іскру. Десь знадвору вітер люто шарпав віконниці. Але тут, усередині, світ зупинився назавжди.

І Елірін з крижаною ясністю усвідомила, що хоч би що чекало попереду, вона вже ніколи не буде колишньою.

З останнім подихом матері світ не обірвався. Проте він завмер, наче та моторошна мить між ударом грому та його відлунням, натягнута настільки туго, що від неї дзвеніло в кістках.

Елірін простояла на колінах у цій могильній тиші, здавалося, цілі години; її лоб був втиснутий у материне плече, а долоні липли від крові, що холонула надто швидко. Поруч тьмяно виблискували лати, застигли в очікуванні, німі свідки останньої глави життя жінки, яка мала б носити їх у розквіті своїх сил.

Для селян вона ніколи не була воїтелькою. Але в очах власної доньки?

of a woman who should have worn it in her prime.

Not a warrior in the eyes of the village. But in her daughter's eyes?

A legend.

When at last Eliryn rose, the pendant at her throat burned with quiet heat, the warmth of a presence that had not left with her mother's breath. Not comfort. But... awareness. As if something now stirred fully awake, no longer dormant.

She almost tore it off. Almost. But instead, she clenched her fist around it until her palm stung.

She moved through the house in silence, each step guided by memory and the press of grief. She cleaned her mother's wounds with gentle hands, as she had done for countless others.

"I'm sorry," she whispered, over and over. She wasn't sure what she was apologizing for.

Eliryn dressed her in a linen shift, simple but clean. She chose the cloak her grandmother once wore—the one her mother kept folded at the back of the trunk, always too sacred for use, too heavy with stories.

She braided her mother's graying hair with careful fingers, weaving in the sacred threads:

Gold, for strength handed down.

Red, for sacrifice given freely.

Green, for truths no tongue can tell.

She bound the braid with a worn strip of leather, torn from the very satchel her grandmother once carried into war. Three generations of hands had touched that leather. Three generations of women who bore fire in their blood and stayed silent through their grief.

She placed ember nests with care—one near the window, one beneath the hearth, and one at the door. Each

Легенда.

Коли Елірін нарешті знайшла сили підвестися, підвіска на її шиї обпікала тихим жаром, теплом сутності, яка не вивітрилася разом із материним диханням. Це не приносило розради. Лише... крижане усвідомлення. Ніби щось скинуло з себе пута сну і прокинулося посправжньому.

Вона ледь не зірвала його з шиї. Ледь. Проте замість цього стиснула камінь у кулаці з такою силою, що шкіра на долоні запекла від болю.

Вона пересувалася хатиною в абсолютній тиші, кожен її крок диктувала пам'ять і свинцевий тиск скорботи. Її руки лагідно обмивали материні рани, точнісінько так, як вона робила це для незліченної безлічі чужих людей.

"Вибач мене," – шепотіла вона знову і знову. Хоча сама до кінця не розуміла, за що саме просить вибачення.

Елірін одягнула її в лляну сорочку, просту, але бездоганно чисту. Зверху накинула плащ, який колись носила бабуся, той самий, що мати берегла на самому дні скрині, надто священний для повсякденного вжитку, надто важкий від тягаря історій.

Тремткими, обережними пальцями вона заплела в косу материне посивіле волосся, вплітаючи туди священні нитки:

Золоту – за силу, передану у спадок.

Червону – за жертву, принесену добровільно.

Зелену – за істини, які не під силу вимовити жодному язичку.

Вона туго перев'язала косу потертим ремінцем, відірваним від тієї самої торби, з якою бабуся колись ішла на війну. Три покоління жіночих рук торкалися цієї шкіри. Три покоління жінок, у чиїх жилах кипів вогонь, і які звикли ковтати своє горе мовчки.

Вона з ритуальною обережністю розклала гнізда іскор: одне під вікном, друге біля вогнища, третє на порозі. Кожне з них було німою клятвою: цей дім не дістанеться на поталу чужинцям.

Обряди вшанування полеглих вимагали чогось більшого, аніж просто сльози жалоби.

one a promise: this home would not be left for strangers to tear apart.

The rites for the honored dead required more than mourning.

They required remembrance.

They required fire.

She built a pyre from stormwood logs her mother had saved for a midwinter feast.

Stormwood logs. Her mother's "no point hoarding good fire" stacked neatly for a feast that would never happen. Eliryn thought it fitting. If death had to come, let it come cloaked in warmth and old laughter.

She made the pyre on the small altar they had inside their cabin, set with wild herbs—lavender, juniper, dragonspine root—and laid the family crest etched in soft wood atop her mother's chest.

And when all was ready, she stood beside the pyre and tilted her head back.

Then she sang.

Her throat caught halfway through, but she forced the sound out anyway. The song wasn't meant to sound pretty. It was meant to hurt. It was a song for the fallen—the warriors and dreamers who died with purpose in their mouths and fire in their lungs. Her people's song. Her mother's.

It tore through her like a storm, untamed and unbound, casting echoes that rang like warnings across the silence.

When the final note broke apart in her chest, from somewhere far beyond the trees, beyond the veil between what was and what would be—

Something breathed her name.

Eliryn opened her eyes.

Вони вимагають пам'яті.

Вони вимагають вогонь.

Вона склала поховальне багаття з полін штормового дерева, які мати берегла для бенкету взимку.

Поліна штормового дерева. Материні приказки про те, що "немає сенсу ховати хороший вогонь", були акуратно складені в стіс для бенкету, якому вже ніколи не судилося відбутися. Елірін здалося, що так буде найправильніше. Якщо смерть уже прийшла, нехай вона прийде огорнута теплом і відлунням колишнього сміху.

Вона облаштувала багаття на невеличкому вівтарі просто посеред хати, встелила його дикими травами: лавандою, ялівцем, коренем драконячого хребта і поклала фамільний герб, вирізьблений на м'якій деревині, матері на груди.

І коли все було готове, вона стала біля вогнища, відкинула голову назад.

І вона заспівала.

На півслові їй перехопило горло, але вона з силою виштовхнула звук назовні. Ця пісня не мала звучати красиво. Вона мала розривати душу. Це був гімн для полеглих, для воїнів і мрійників, які вмирали з високою метою на вустах і шаленим вогнем у легенях. Пісня її людей. Пісня її матері.

Вона прорвалася крізь неї, мов первозданна буря, дика і нестримна, розкидаючи в тиші луну, що звучала як криваве попередження.

Коли остання нота розірвалася в її грудях, звідкись з-поза дерев, з-за самої завіси між тим, що було, і тим, що мало настати...

Щось промовило її ім'я.

Елірін розплющила очі.

Підвіска на її шиї пульсувала. Один раз. Другий.

Час майже настав.

Світ усе ще тонує у сірому кольорі, але це була не та сліпа сірість, що зараз застеляла її очі, а та, що народжується за мить до того, як сонце розриває горизонт. Сірість, яка нічого не обіцяє, але залишає простір абсолютно для всього.

The pendant at her neck pulsed once. Then twice.

It was almost time.

The world was still gray—not the blind kind of gray that clouded her eyes now, but the kind that came just before the sun crested the world. The kind that promised nothing, but left room for everything.

She moved through the house like a ghost, touching every surface. The basin by the door. The crack in the windowsill. The hearth where the last of the embers slept in silence. She didn't need to see clearly in the dim light to know they were there.

She washed quickly, in silence. Her hands stung in the cold water. She didn't notice at first; grief numbed more than just her fingers. She took her hair roughly in hand and braided it tightly. A warrior's braid. Her mother's braid.

The armor came next.

Piece by piece, she dressed. Bracers. Greaves. Chestplate. The sigil over her heart—a dragon's eye shadowed by a starburst—was nearly worn smooth. Her mother had fought for this. Bled for this. Died so Eliryn could wear it not in shame, but in truth.

The pendant she did not remove.

She tucked it under the armor, against her skin.

It beat now in rhythm with her heart.

When she reached the door, her hand paused on the carving in the frame. The old family words, carved long before Eliryn was born:

By Blood and Bond, We Prevail.

She bowed her head to it. Then opened the door.

The wind met her, cold and impersonal. Behind her, the house was full of ghosts and ash. Ahead of her, the road.

Вона блукала хатою, мов безтілесний привид, торкаючись кожної речі. Умивальник біля дверей. Тріщина на підвіконні. Вогнище, де в глухій тиші досипали останні жаринки. Їй не потрібно було ясно бачити у напівтемряві, щоб відчувати їхню присутність.

Вона швидко і мовчки обмилася. Від крижаної води болісно ломило руки. Спершу вона цього навіть не помітила; горе заморозило не лише її шкіру. Вона грубо перехопила волосся і стягнула його в тугу косу. Косу воїтельки. Материну косу.

Настала черга обладунків.

Елемент за елементом, вона вдягалася. Наручі. Наголінники. Нагрудна пластина. Знак над її серцем, драконяче око в тіні спалаху зорі, був стертий майже до гладкості. Її мати йшла за це в бій. Спливала за це кров'ю. Загинула заради того, аби Елірін могла носити цей знак не з тавром ганьби, а по правді.

Підвіску вона не зняла.

Вона сховала її під латами, притиснувши до голої шкіри.

Тепер вона билася в єдиному ритмі з її серцем.

Дійшовши до дверей, вона зупинила долоню на різьбленні одвірка. Старовинний родинний девіз, викарбуваний задовго до її народження:

Кров'ю та Узами ми здобуємо Перемогу.

Вона шанобливо схилила перед ним голову. А тоді відчинила двері.

Вітер вдарив їй в обличчя, крижаний і абсолютно байдужий. За спиною залишалася хата, повна привидів і гіркого попелу. А попереду пролягав шлях.

У голові луною відбивався голос матері: “Очі можуть тебе зрадити. Але твоя душа завжди безпомилково знатиме шлях”.

Глибоко вдихнувши, вона вийшла на світло з затуманеними очима й упевненими кроками.

Через вади зору чіплятися за реальність ставало дедалі важче. Тіні зливалися в одну масу. Кольори спотворювалися до невпізнання. І все ж по центру її погляду ще жевріла крихта ясності, невловна, мов вода, що протікає крізь пальці.

Her mother's voice echoed in her mind: "Your eyes may fail you. But your soul will always know the way."

With a deep breath, she stepped into the light with clouded eyes and steady feet.

Her vision made it harder to grasp. Shadows blended. Colors warped. Still, the center of her gaze held some clarity—fleeting, like water slipping through her fingers.

The steady fog that once hovered at the corners of her sight had begun to encroach. Faces blurred. Landmarks softened. Even voices sometimes felt sharper than what her eyes could give her.

But she had learned to move through uncertainty.

She lifted her chin and steadied her breath.

Then came the hoofbeats.

Not rushed. Not loud. Just steady—four beats pressing into the earth like a summons.

Three riders appeared at the edge of the village, cloaked in ash-colored wool, their armor dulled with wear. Their sigils were visible even in the distance: a crown cracked clean through, encircled by tongues of fire.

Guards for the Trials of Sovereignty.

She turned on her heel, with a speed born of certainty, and rushed back into the house one final time.

She lit the first ember nest beneath the window. The second near the hearth. The third at the threshold.

The fire caught fast.

As the smoke thickened and the beams began to groan, Eliryn stepped outside, closing the door behind her with quiet finality. The blooming heat pulsed against her back, swelling with each breath.

It felt wrong, leaving her mother behind.

But Eliryn couldn't afford to be sentimental. Not

Густий туман, який колись лише маячив на периферії зору, пішов у наступ. Обличчя розмивалися. Орієнтири втрачали обриси. Навіть звуки голосів часом давали їй гостріше відчуття простору, аніж власні очі.

Проте вона навчилася прокладати шлях крізь сліпу невідомість.

Вона вище підняла підборіддя і вирівняла дихання.

А потім почувся цокіт копит.

Без поспіху. Не надто гучний. Просто невблаганно розмірений, чотири такти, що вдавлювалися в землю, немов вирок.

На краю села виринули троє вершників, закутаних у попелясто-сіру вовну, у потьмянілих від незліченних походів латах. Їхні герби впадали в око навіть здалеку: розколота навпіл корона, оповита язиками вогню.

Вартові Випробувань Влади.

Вона різко розвернулася, з усією впевненістю, і востаннє кинулася в будинок.

Вона підпалила перше гніздо жаринок під вікном, друге ж біля вогнища, а третє на порозі.

Вогонь зайнявся блискавично.

Поки дим густішав, а стельові балки почали натужно стогнати, Елірін вийшла назовні, зачинивши за собою двері з німою, безповоротною крапкою. Наростаючий жар бив їй у спину, розбухаючи з кожним ковтком повітря.

Її розривало зсередини від того, що вона залишає матір там.

Але Елірін більше не могла дозволити собі розкіш сентиментальності. Більше ні. Ця частина її душі вже теж палала у вогні.

Вона зійшла з порога і випросталася на повен зріст, намертво зціпивши руки за спиною. Кожен її м'яз був натягнутий, мов тятива. Кожен подих, хірургічно вивірений.

Вона не мала наміру ламатися, хай би що вони в ній не бачили. Слабку. Тиху. Доньку цілительки. Ту, що нібито надто крихка, аби винести на своїх плечах вагу втраченої спадщини власного роду.

Селяни зібралися довкола, але зовсім не заради неї. Вони вишикувалися вздовж ґрунтової дороги, немов привиди, перешіптуючись

anymore. That part of her burned too.

She stepped down from the doorway and stood tall, her hands clenched tight behind her back. Every muscle was a taut string. Every breath, measured.

She had no intention of breaking—no matter how they looked at her. Weak. Quiet. The healer's daughter. The one too frail to carry the weight of her family's lost legacy.

The villagers gathered, but not for her. They lined the dirt path like ghosts, speaking in hushed voices. No farewells. No blessings. No offerings.

Their silence said enough.

Eliryn kept her chin high anyway. Let them think what they wanted.

Her throat tightened with unease, but she swallowed it down.

She turned toward the waiting riders. They hadn't moved. Still as stone, as though they had always been there.

She took a breath.

One step.

Then another.

Ashes curled into the morning air. Behind her, the roof collapsed with a hiss of sparks.

Each step took her farther from the only home she'd ever known.

Closer to the ancient purpose that had waited lifetimes to claim her.

Chapter 3: The Weight of Smoke

“Fate doesn't knock. It drags you by the bones.” —
Caelen Vorr, last rider of the Hollow Watch

приглушеними голосами. Жодних прощань. Жодних благословень. Жодних підношень.

Їхнє гробове мовчання кричало гучніше за будь-які слова.

Попри все, Елірін тримала підборіддя високо. Нехай думають, що їм заманеться.

Її горло здавило від липкої тривоги, але вона силоміць проковтнула цей ком.

Вона розвернулася до вершників, що чекали на неї. Вони не зворухнулися. Завмерли, мов кам'яні статуї, ніби стояли тут цілу вічність.

Вона зробила вдих.

Один крок.

Потім ще один.

Частки попелу закружляли в ранковому повітрі. За її спиною з хижим шипінням іскор обвалився дах.

Кожен новий крок віддаляв її від єдиного дому, який вона коли-небудь знала.

Підводячи все ближче до прадавнього призначення, яке чекало цілі епохи, аби нарешті пред'явити на неї свої права.

Розділ 3: Тягар диму

“Доля не стукає у двері. Вона волочить тебе за самі кістки.” —
Каелен Ворр, останній вершник Порожньої Варти.

Eliryn didn't speak. Not when the guards arrived, not when the villagers watched from alongside the dirt path, afraid to meet her eyes. Her breath fogged in the morning chill, shallow and controlled.

One of the riders dismounted as she neared—boots sinking slightly into the frost-hardened earth. His movements were smooth and practiced, like someone who had collected many things in his life: taxes, criminals, unwilling trial chosen. His armor was scuffed but polished, marked by long travel but worn with obvious pride.

His face was stark against the pale morning—sharp cheekbones, a dark braid looped over one shoulder, and a narrow scar splitting his bottom lip. He looked at her the way someone might study the edge of a blade—curious, not yet impressed.

His eyes lingered on hers. Not with sympathy. But recognition. Noticing the strange, blind fog that coated her irises—and the distaste she did not try to hide behind them.

“So,” he said. His voice was rough but even, like gravel under snow. “This is what the Flame has chosen.”

She said nothing.

Another rider, still mounted, gave a laugh—dry and cruel. “She'll last just long enough to die in the depths of the citadel. The only mark she'll ever leave.”

Eliryn didn't flinch. Her jaw tightened, just enough to ache, but she'd heard worse from her own village.

“Lead the way,” she said.

That caught them. Both of them, for just a beat. The first rider's brows lifted slightly, as if measuring her again with new information. The second gave a snort but didn't answer otherwise.

The third rider didn't speak at all.

Елірин не зронила ні слова. Ні тоді, коли прибула варта, ні коли селяни витріщалися на неї з узбіччя ґрунтової дороги, боягузливо ховаючи очі від її погляду. Її дихання клубочилося в ранковій крижаній прохолоді, уривчасте, стиснуте до межі.

Один із вершників зіскочив із сідла, щойно вона наблизилася, його чоботи глухо вгрузли в скуту морозом землю. Кожен його рух був хижим і відточеним, як у людини, що за своє життя збирала не мало речей: податки, злочинців, приречених жертв випробувань. Його лати були потерті, але вичищені до блиску, посічені довгими мандрами, проте носив він їх із неприхованою пихою.

Його обличчя різко виділялося на тлі блілого ранку: гострі вилиці, темна коса, перекинута через плече, і тонкий шрам, що розтинав нижню губу. Він змряв її таким поглядом, яким зазвичай оцінюють лезо клинка, з холодним інтересом, але без крихти захвату.

Його очі надовго вп'ялися в її обличчя. У них не було й краплі співчуття. Лише показували що він помітив. Помітив моторошну, сліпу пелену, що затягувала її райдужки і ту неприховану відразу, що ховалася за нею.

“Отже,” – кинув він. Його голос звучав хрипко, але рівно, наче гравій хрустів під снігом. “Ось що обрало Полум'я”.

Вона мовчала, наче німа.

Інший вершник, що досі сидів у сідлі, видавив суху й злісну усмішку. “Вона протягне рівно стільки, щоб здохнути в підземеллях цитаделі. Це єдиний слід, який вона після себе залишить”.

Елірин навіть оком не змигнула. Вона стиснула щелепи так, що аж зуби занили, але у власному селі їй доводилося чути й не таку отруту.

“Покажуйте шлях,” – відрізала вона.

Це змусило їх затнутися. Обох, хай і на одну коротку мить. Перший вершник ледь помітно звів брови, ніби заново зважуючи її після почутого. Другий лише презирливо пирхнув, але все ж проковтнув язика.

Третій вершник взагалі не зронив ні звуку.

Він стояв нерухомо, низько насунувши каптур, і кінь під ним був абсолютно нерухомим. Його присутність бентежила, він був не просто

He remained still, hood drawn low, horse perfectly motionless beneath him. His presence was unnerving—not just silent, but absent. As though he took up space without belonging to it. Eliryn couldn't sense his attention outright, yet she felt watched.

Without a word, the first rider turned and gestured toward a fourth horse—tethered quietly behind the others. A compact, dark-coated mare with intelligent eyes. Her breath curled into the cold air like smoke, and she stood completely still as Eliryn approached.

No blessing. No words. Just the mare, waiting like a sentence handed down. Eliryn swung onto the saddle anyway.

Her fingers closed over the reins like memory—tight, but certain. Her mother had taught her well, even if her body had never left the village. She could feel the strength of the mare beneath her, the low hum of anticipation in its bones.

Behind them, her house was already burning.

The ember nests she'd laid—dried root-cloth, oil-soaked bark, birdflame twigs—caught fast. Smoke billowed upward in thick gray tendrils. The thatch had fallen in. She could hear the last groans of the beams as they collapsed.

The first rider paused to glance back. “What kind of girl burns her house down before she leaves?” he muttered—not to her. Not to anyone.

The second rider sneered. “The kind who doesn't come back.”

She let the silence answer for her.

What kind of girl burns her house down?

The kind who can't afford to look back.

The road out of Lirin's Edge passed quiet,

мовчазним, його взагалі ніби тут не було. Наче він займав простір, але не належав цьому світу. Елірин не відчувала його прямого погляду, проте її шкіру пощипувало від чужого погляду.

Не кажучи ні слова, перший вершник розвернувся і мовчки кивнув на четвертого коня, що тихо стояв на прив'язі позаду інших. Це була міцна, гніда кобила з навдивовижу розумними очима. Її подих клубочився в крижаному повітрі, мов густий дим, і вона стояла наче вкопана, коли Елірин підійшла ближче.

Жодних благословень на дорогу. Жодних напутніх слів. Лише кобила, що чекала на неї, немов уже винесений смертний вирок. І все ж Елірин злетіла в сідло.

Її пальці зімкнулися на повідді завдяки самій лише пам'яті м'язів, до болю міцно, але впевнено. Мати вишколила її бездоганно, навіть якщо фізично Елірин ніколи не залишала меж села. Вона спиною відчувала потужну силу тварини під собою і те глухе, вібруюче очікування, що бриніло в кістках кобили.

А за її спиною вже палав її рідний дім.

Гнізда з жаринок, які вона ретельно розклала, висушена коренева тканина, просякнута олією кора та хмиз пташиного полум'я, спалахнули миттєво. Дим жадібно рвався в небо товстими сірими щупальцями. Солом'яна стріха провалилася всередину. Вона чула передсмертний стогін дерев'яних балок, які трошилися у вогні.

Перший вершник зупинився, щоб кинути погляд через плече. “Що за дівча спалює власний дім дотла перед від'їздом?” – пробурмотів він. Не до неї. І взагалі ні до кого.

Другий вершник насмішкувато промовив: “Та, яка знає, що не повернеться”.

Вона дозволила гробовій тиші відповісти замість неї.

Яка дівчина спалює свій дім дотла?

Та, яка більше не має права озиратися назад.

Шлях із Краю Ліріна пролягав повз німі будинки з наглухо забитими віконницями. Дим зміївся в небо, вирізаючи чорну рану на тлі блілого світанку. Вершники їхали вперед у супроводі мертвотної тиші.

shuttered homes. Smoke coiled into the sky, dark against the pale dawn. Silence accompanied the riders as they traveled forward.

They made no conversation.

By the time they stopped near a bend in the forest road, night had fallen in earnest. A fire was lit before Eliryn had the chance to dismount from her mare. The others gathered close to the heat, muttering in clipped phrases, inspecting weapons and saddles. Eliryn stood at the edge of the firelight, unsure if she was meant to join them, if that would even be allowed.

The silent rider approached.

He moved without sound. Not even his armor gave him away. He extended a blanket toward her, and she took it, their fingers brushing.

A chill went up her spine.

“Thank you,” she said quietly.

His voice came so softly, it could have been mistaken for wind through leaves.

“You don’t ask questions,” he said.

Eliryn blinked. “Would you answer them?”

A long pause.

“No,” he admitted, but without cruelty.

She almost smiled. Almost. But that felt like too much, tonight. “Then we understand each other.”

He didn’t reply with words, but the smallest shift in his expression suggested amusement. He moved away like a shadow drawn back toward the trees.

Later, when two of the guards murmured among themselves, Eliryn sat alone. She kept her ears open. Not just to what they said, but to what they didn’t. No names. Not even once.

The woods whispered behind her. Something

Ніхто і слова не сказав.

Коли вони нарешті зробили привал біля повороту лісового тракту, на землю вже опустилася непроглядна ніч. Багаття розвели ще до того, як Елірін встигла спішитися. Інші збилися в купу біля тепла, перекидаючись обрубаними фразами і перевіряючи зброю та сідла. Елірін завмерла на самісінькій межі світла від вогнища, вона не знала, чи варто їй підходити до них, і чи дозволять їй узагалі це зробити.

Мовчазний вершник наблизився до неї.

Він рухався абсолютно безшумно. Його не видавав навіть брязкіт лат. Він простягнув їй ковдру, і вона взяла її. Їхні пальці на мить зіткнулися.

По її хребту пробіг крижаний холод.

“Дякую,” – тихенько відказала вона.

Його голос пролунав настільки приглушено, що його легко можна було сплутати з шелестом вітру в листі.

“Ти не ставиш запитань,” – сказав він.

Елірін моргнула. “А ти б на них відповів?”

Довга пауза.

“Ні,” – зізнався він, але без знущання.

Вона ледь не всміхнулася. Майже. Але цієї ночі це здавалося недозволеною розкішшю. “Тоді ми розуміємо одне одного”.

Він не відповів уголос, але ледь вловима зміна на його обличчі видавала легку тінь розваги. Він відсторонився, немов безтілесна тінь, яку знову затягнуло в лісову гушавину.

Пізніше, коли двоє вартових стиха перешіптувалися між собою, Елірін сиділа на самоті. Вона нашорошила вуха. Слухала не лише те, що вони говорили, але й те, про що мовчали. Жодних імен. Жодного разу.

Ліс позаду неї зловісно шепотів. Щось тихо хруснуло під ногами.

Її роздратувало те, як зрадницьки надламався її голос. Зненавиділа себе за те, що взагалі запитала. “Хтось там є?”

Мертва тиша. Звісно ж, ніякої відповіді. Це було б надто просто.

Він знову був там. Третій вершник. Спостерігав. Він спостерігав невідступно.

cracked softly underfoot.

She hated how her voice cracked. Hated that she asked at all. “Someone there?”

Silence. Of course there's no answer. That would make things easy.

He was there again. The third rider. Watching. Always watching.

When a venomous crawler darted toward her, she flinched at the sudden thud of a stone. She never saw it die—she only heard the crack of bone, smelled the metallic tang of something broken. Her stomach flipped. She hated that, too.

That night, she dreamed—of wind and voice and presence too large for shape. She woke gasping, the pendant branding heat into her sternum. She tore it out from under her armor, clutching it in her fists until her knuckles turned white. A perfect ring of melted frost had formed around her bedroll.

The others said nothing. But their eyes lingered too long.

By the next afternoon, the towers of the capital broke across the horizon. The road beneath them seemed to pulse, as if something ancient stirred far beneath its stone spine.

They passed a black-liveried wagon going the other way.

“Royal physician’s crest,” the scarred rider muttered.

“Strange time to run,” said the cruel one.

“Strange time for everything. First the call. Next the culling.”

Eliryn stayed silent. But the words coiled somewhere low in her stomach, heavy as stone.

Коли отруйний повзун кинувся в її бік, вона здригнулася від раптового глухого удару каменя. Вона так і не побачила, як він сконав, лише почула нудотний хрускіт панцира і відчула металевий сморід розтровоєної плоті. Її шлунок зробив кульбіт. Вона зненавиділа і це також.

Тієї ночі їй снився кошмар: хижий вітер, безтілесний голос і чиясь присутність, надто велетенська, аби мати форму. Вона прокинулася, хапаючи повітря ротом, а підвіска випалювала на її грудині розпечене тавро. Вона висмикнула її з-під лат, з силою стискаючи в кулаках, аж поки кісточки пальців не побіліли. Довкола її постелі утворилося ідеальне коло розплавленого інею.

Інші не зронили ні слова. Але їхні погляди затримувалися на ній надто довго.

Надвечір наступного дня горизонт розірвали гострі вежі столиці. Дорога під їхніми ногами, здавалося, пульсувала, ніби глибоко під її кам'яним хребтом ворушилося щось прадавнє.

Вони розминулися з каретою в чорних лівреях, що прямувала в протилежний бік.

“Герб королівського лікаря,” – пробурмотів вершник із шрамом.

“Дивний час, щоб тікати”, – сказав жорстокий.

“Зараз для всього дивний час. Спершу поклик. А тепер – винищення.”

Елірін продовжувала мовчати. Але ці слова скрутилися змією десь глибоко в її животі, важкі, мов могильний камінь.

До настання ночі місто проковтнуло їх у своїх кам'яних нутрощах і тінях.

А десь безмежно глибоко під усім цим заворушилося щось стародавнє.

Щось, що чекало.

І жадібно шепотіло її ім'я.

Елірін зціпила зуби і змусила себе повірити, що це був лише вітер.

By nightfall, the city swallowed them in stone and shadow.

And somewhere far below it all, something old stirred.

Waiting.

And whispering her name.

Eliryn clenched her jaw and told herself it was the wind.

Chapter 4: The Citadel

"Trust no throne whose walls were built by silence." —Sayings of the Wandering Flame

The gates of Vireth opened with a sound like a sigh—old wood groaning against iron, heavy with the weight of forgotten oaths. No herald greeted them, no fanfare. Only the measured clatter of hooves on worn stone, and the silent watch of sentries tucked into shadowed battlements above.

Eliryn sat straighter in the saddle as they passed beneath the arch. The cold hadn't lessened, though the sun now hung high and weak behind gauzy clouds. She blinked hard, trying to focus. Light and shadow flickered oddly across her vision—no longer distinct shapes, only drifting impressions. Smears of color. Echoes of what should be. The road below pulsed like wet ink; the sky above was a smear of ash-white.

Her knuckles whitened. She tried to loosen her grip. Failed. Her body wasn't listening anymore.

Her body knew how to feel the road's slope, the shift of terrain, the tremor of danger near. But here, inside the city walls, that knowing faltered. The ground was too even. The air too still. It felt... muted.

Розділ 4: Цитадель

“Не йми віри трону, чиї мури зведені з тиші.” – Повчання Мандрівного Полум'я.

Брами Вірета розчахнулися зі звуком, схожим на передсмертне зітхання, древня деревина натужно стогнала, тручись об іржаве залізо, роздавлена тягарем забутих клятв. Їх не зустріли ні сурми глашатаїв, ні урочисті фанфари. Лише безжально розмірений цокіт копит по стертій бруківці та німий, хижий нагляд вартових, що причаїлися в чорних пащах бійниць нагорі.

Елірін виструнчилася в сідлі коли вони проїжджали під склепінням арки. Мороз анітрохи не відступив, хоча сонце вже висіло високо, бліде й немічне за саваном напівпрозорих хмар. Вона до болю стиснула повіки, відчайдушно намагаючись сфокусувати погляд. Світло й тінь химерно стрибали перед очима, більше ніяких чітких контурів, лише примарні відбитки, що безвольно дрейфували в просторі. Брудні плями кольору. Жалюгідні відлуння того, чим світ мав би бути. Дорога під копитами пульсувала, немов свіжа чорнильна рана; небо згори розтікалося мертвотно-попелястим кольором.

Кісточки її пальців побіліли від напруги. Вона спробувала розтиснути хватку. Марно. Власне тіло остаточно вийшло з-під її контролю.

Її тіло вміло зчитувати нахил дороги, найменший зсув ґрунту, ледь вловиме тремтіння близької небезпеки. Але тут, за мурами цього міста, це

The streets were empty. Swept clean as bone. No merchants. No children. No curious eyes peeking from behind curtains. The shutters were nailed shut. Flags hung limp, colorless in the dim air. Even the wind passed carefully here, as though afraid of waking something.

None of the guards spoke. Even the second rider had long since run out of jeers. The city itself seemed to smother speech. Eliryn told herself it was just fear. Old stone didn't smother people. It didn't watch.

Then again, she'd just learned that pretending something wasn't real didn't make it less dangerous.

They passed under archways that grew older and taller with each bend in the path. Statues watched them from above—winged things, faceless kings, cloaked warriors without names. She couldn't see their expressions. She didn't need to. The weight of their gaze was enough.

The first rider led them forward with a seasoned calm, drawing them toward the citadel perched at the city's heart. Eliryn couldn't see its full shape—only slanted walls and the glint of spires like spears against the pale sky. Her mare shifted nervously beneath her, hooves tapping a faster rhythm. She placed a hand to the horse's neck, steadying it with a whisper.

Her stomach twisted. The saddle felt safer than standing.

The road behind had become familiar. The wary watch of the first rider. The venomous barbs from the second. And the third, always present just beyond sight, moving like a thought half-swallowed. She didn't know them—but she knew their rhythm.

What waited inside was unknown.

When her boots finally met stone, she felt it: the

прадавнє чуття зрадило її. Земля була неприродно рівною. Повітря задушливо нерухомим. Усе навколо здавалося... штучно придушеним.

Вулиці вимерли. Вичищені дощенту, мов обгризена кістка. Жодних крамарів. Жодного дитячого сміху. Жодних допитливих очей, що крадькома визирали б з-за фіранок. Віконниці були наглухо зацвяховані. Прапори висіли млявими ганчірками, знебарвлені у тьмяному мареві. Навіть вітер крався тут навшпиньках, ніби боявся розбудити якийсь прадавнє зло.

Вартові не зронили ні слова. Навіть у другого вершника вже давно вичерпався запас насмішок. Здавалося, саме місто безжально душить будь-які звуки в зародку. Елірин переконувала себе, що це лише страх. Старе каміння не душить людей. Воно не має очей, щоб спостерігати.

Але з іншого боку, вона шойно засвоїла важливий урок: якщо заплющити очі на реальність, вона не стане від цього менш смертоносною.

Вони минали арки, які з кожним вигином шляху ставали все старішими й похмурішими. Згори за ними невідривно стежили статуї: крилаті потвори, безликі королі, закутані в плащі безіменні воїни. Вона не бачила виразів їхніх кам'яних облич. Їй і не було потрібно. Задушливого тягара їхніх поглядів вистачало сповна.

Перший вершник вів їх уперед із холоднокрівністю бувалого ката, зтягуючи їх усе ближче до цитаделі, що, наче хижий птах, вместилася в самому серці міста. Елірин не могла охопити поглядом усю її потворну велич, лише химерно похилі стіни та хижий блиск шпилів, що простромлювали бліде небо, немов списи. Кобила під нею нервово затанцювала, вибиваючи копитами гарячковий ритм. Елірин покляла долоню на шию тварини, вгамовуючи її ледь чутним шепотом.

Її нутроці скрутило тугим вузлом. Триматися в сідлі здавалося куди безпечнішим, ніж ступити на цю землю.

Шлях, що залишився позаду, вже встиг стати знайомим. Пильний, хижий нагляд першого вершника. Отруйні шпильки другого. І третій — той, що завжди маячив десь на межі зору, безтілесний, мов недодумана думка. Вона не знала цих людей, але досконало вивчила їхній ритм.

break. The shift. The world rethreaded itself the moment her feet touched ground.

The horses were led away without ceremony, the citadel seemingly swallowing them without a sound.

Inside, sconces of cold witchlight lined the walls, casting pale blue fire that made depth vanish. No echoes. No warmth. Even her footsteps felt like an intrusion.

A woman emerged from the shadows—tall, robed, unmoved. Her hair pale, her mouth thinner than judgment. Eliryn couldn't see her clearly, but the shape of her attention was razor-sharp.

“So,” the woman said, her tone bored, “the final chosen. Late, but not lost.”

A low snort behind her. The second rider, no doubt. The woman silenced it with a flick of her fingers.

“There were no problems,” the first rider said, voice clipped.

The woman gave a single nod and turned her gaze back to Eliryn. “I imagine not.”

“I'm ready,” Eliryn said, trying not to sound too small.

“Not quite yet,” the woman replied, almost gently. “There's an order to these things; a written way of progression.”

Eliryn frowned. But before she could ask about what the written way was, a guard approached. Silent. With cuffs.

“What are those for?” she asked, voice low.

“Formality,” the woman said. “Even our chosen guests must be... contained.”

The first rider did not speak.

The second looked too pleased.

Her stomach dropped so fast she almost swayed.

Але те, що чекало всередині, дихало абсолютною невідомістю.

Коли її підшви нарешті торкнулися каменю, вона відчула це: різкий надлом. Тектонічний зсув. Світ перекроїв власну тканину в ту саму секунду, коли її ноги стали на землю.

Коней забрали без зайвих церемоній, здавалося, цитадель просто безшумно проковтнула їх у своїй пащі.

Усередині стіни були всіяні світильниками з холодним відьомським сяйвом, що випромінювали блідо-блакитне полум'я, яке намертво стирало відчуття глибини. Жодного відлуння. Ані краплі тепла. Навіть звук її власних кроків здавався тут грубим вторгненням.

З густої тіні виринула жінка, висока, закутана в мантію, абсолютно незворушна. Її волосся було мертвотно-блідим, а губи стиснуті тонше за саме лезо правосуддя. Елірін не могла розгледіти її в деталях, але концентрований промінь її уваги різав гірше за бритву.

“Отже,” – протягнула жінка тоном, наскрізь просякнутим нудьгою, – “Остання обрана. Запізnilась, але не загубилась”.

Позаду почулося глухе пирхання. Без найменших сумнівів то був другий вершник. Жінка заткнула його одним лінивим порухом пальців.

“Обійшлося без ускладнень,” – сказав перший вершник різко.

Жінка обмежилася єдиним скупим кивком і знову вп'ялася поглядом в Елірін. “Ще б пак”.

“Я готова,” – мовила Елірін, з усіх сил намагаючись не звучати жалюгідно й нікчемно.

“Ще ні,” – майже з лагідністю мовила жінка. – “У таких справах є свій непорушний порядок, регламентований шлях, яким належить іти”.

Елірін насупилася. Але перш ніж вона встигла запитати, що це за регламентований шлях, до неї наблизився вартовий. Мовчазний. Із кайданами в руках.

“Для чого це?” – тихо запитала вона.

“Проста формальність,” – мовила жінка. – “Навіть наші почесні гості мусять бути... приборкані”.

Перший вершник стояв мовчки.

На обличчі другого розпливлася надто вже мерзотна посмішка.

Then, before she could think too long, she extended her wrists. Slowly. Quietly.

Pretending she had a choice was easier than admitting she didn't.

The cuffs clicked closed. Cold and deceptively light. Not tight, not painful—but the moment the metal kissed her skin, something shifted inside her. A pressure formed behind her eyes.

She gasped—and hated herself for allowing the sound.

The woman's expression didn't change. But her eyes lingered on Eliryn's face just a second too long.

"You'll be taken to the Hall of Holding. The others have arrived. You'll meet them soon."

The others.

The word fell hard.

A new guard took her by the arm. No words. Just pressure and motion. They moved through quiet corridors where even the glass windows glowed faintly with enchantment—colored panes casting blurred light across the stone. Beneath her boots, the floor vibrated faintly. A heartbeat. A pulse. The citadel was alive in ways that had nothing to do with people's presence.

She didn't look back until the corridor curved. Then, just once, she turned.

The guards still stood in the archway. Not watching her. Speaking fervently, heads ducked together, they were unconcerned with her departure.

The hallway narrowed. The air cooled further. Her skin itched where the cuffs had been, but the sense of presence lingered—not the guard beside her, and not anyone near. Somewhere else. Above, perhaps. Behind. The crown must have eyes within the stone.

Її нутрощі обірвалися у прірву так стрімко, що вона ледь не похитнулася. А тоді, не давши собі й секунди на роздуми, простягнула руки вперед. Повільно. Безмовно.

Грати у виставу, ніби в неї є вибір, було набагато легше, ніж визнати власну абсолютну безправність.

Кайдани глухо клацнули, замикаючись. Крижані й оманливо легкі. Вони не впивалися в тіло, не завдавали болю, але тієї самої миті, коли метал поцілував її шкіру, всередині неї щось зламалося. За очними яблуками почав нагнітатися нестерпний тиск.

Вона зойкнула. Вмить зненавиділа себе за те що видала такий звук.

Вираз обличчя жінки не змінився ні на йоту. Проте її погляд затримався на обличчі Елїрін на одну зайву, моторошну секунду довше.

"Тебе відведуть до Зали Очікування. Інші вже прибули. Незабаром ви познайомитеся."

Інші.

Це слово пролунало важко.

Новий вартовий схопив її за руку. Без зайвих слів. Лише сила. Вони рушили глухими коридорами, де навіть скляні вікна ледь чутно вібрували від чар, кольорові вітражі відкидали на кам'яні плити хворобливо розмите світло. Під подошвами її чобіт ледь помітно пульсувала підлога. Серцебиття. Живий пульс. Цитадель дихала і жила власним життям, яке не мало нічого спільного з присутністю в ній людей.

Вона не озиралася назад, аж поки коридор не зробив крутий поворот. Лише тоді, єдиний раз, вона повернула голову.

Вартові так само стояли в арці. Вони більше не дивилися в її бік. Схиливши голови одне до одного, вони про щось палко сперечалися, її зникнення не обходило їх абсолютно.

Коридор звузився, мов горло зашморгу. Повітря стало ще більш крижаним. Шкіра під кайданами нестерпно свербіла, але найгіршим було відчуття чужої присутності, це був не вартовий поруч і не хтось із перехожих. Хтось інший. Можливо, десь нагорі. Чи за спиною. Корона, безперечно, мала власні очі, вмуровані просто в камінь. Нарешті коридор привів до потрібного місця.

At last, the corridor opened.

The Hall of Holding.

The emptiness felt heavier than walls, like standing inside a throat about to swallow. The floor was a mirror of black stone. The ceiling stretched up and away into darkness, too high for torches, too tall for echoes. Moonlight—or its illusion—poured down in ribbons, washing everything in silver and blue.

At its center stood a ring of carved pillars, each one etched with symbols that stirred something in her bones. Things half-remembered. Shapes from firelit stories. Impressions from dreams she couldn't name.

Figures lingered at the chamber's edges. Shadowy. Unfamiliar. Some seated, some pacing, some whispering beneath their breath like coiled serpents.

The guard gestured her toward a stone bench. She sat straighter than she felt. If they wanted to watch her, let them. She wouldn't curl in on herself. Not here. She let her wrists rest lightly on her knees, and let her head tilt ever so slightly. Not bowed. Not submissive. Just... listening.

No one came near.

Snatches of conversation drifted through the quiet.

“...from the coast, I think. The Virean lilt.”

“Doesn't matter. The trials will break her.”

“...one of us is twin-born. If that's true...”

Names were more than just scarce, no one used them at all. Not even in gossip. That absence unsettled her more than any spell. An old warning from her mother returned: “Never speak your name into strange air, Eliryn. You don't know who's listening—or what.”

She shifted. Tuned her hearing to footfalls. One paced with a limp. Another had the clipped step of someone used to command. One wore silk—rich and

Нарешті стіни коридору розступилися.

Зала Очікування.

Порожнеча тут тиснула важче за гранітні мури; здавалося, ніби стоїш у велетенській горлянці, яка ось-ось тебе проковтне. Підлога перетворилася на бездоганне дзеркало з чорного каменю. Стеля губилася десь високо в непроглядній темряві, надто високо для світла смолоскипів, надто неосяжно для відлуння. Місячне сяйво, або ж його майстерна ілюзія, лилося згори блідими стрічками, вимиваючи все довкола у мертвотні срібні та сині тони.

У самому центрі височіло кільце різьблених колон, суцільно поцяткованих символами, від яких щось прадавнє заворушилося в її кістках. Напівзабуті фрагменти. Контури з оповідок, почутих біля нічного багаття. Відлуння сновидінь, яким вона не могла дати імені.

Попід стінами зали тулилися людські постаті. Затінені. Чужі. Хтось нерухомо сидів, хтось нервово міряв кроками підлогу, а хтось нерозбірливо сичав собі під ніс, наче клубок отруйних змій.

Вартовий мовчки вказав їй на кам'яну лаву. Вона сіла, випрямивши спину набагато впевненіше, ніж почувалася насправді. Якщо ці люди хочуть на неї витріщатися, то нехай. Вона не зіщулиться в переляканий клубок. Тільки не тут. Вона невимушено поклала закуті в кайдани зап'ястя на коліна й ледь помітно схилила голову. Не похилила в покорі. Не схилилася в рабському смиренні. Просто... слухала.

Жодна душа не наблизилася до неї.

Крізь мертву тишу до неї долітали уривки розмов.

“...з узбережжя, гадаю. Вірейський говір.”

“Плювати. Випробування переламають їй хребет.”

“...хтось із нас народжений у парі близнюків. Якщо це правда...”

Імена були тут не просто рідкістю, їх не вживали взагалі. Навіть у плітках. І ця анонімна порожнеча змушувала її тіло тремтіти сильніше за будь-яке темне закляття. У пам'яті виринуло старе материне застереження: “Ніколи не вимовляй своє ім'я в чужій місцині, Елірин. Ти не знаєш, хто може слухати чи що”.

Вона перевела увагу далі. Налаштувала слух винятково на кроки.

whispering. And one—someone—breathed with her. Matched her every move.

Not hostile. Not friendly. Just... aware.

The cuffs had ceased their glow, but their influence remained. Eliryn now knew how false her mother's description of magic had been—magic didn't feel like fire or light.

It felt like pressure. Like being held down. And Eliryn hated being held down.

A sound broke the stillness—a deep, resonant boom as a door opened far across the chamber. No one raised their voice. No one moved.

A figure entered.

Robes of silver and dusk, layered like smoke. No crown. No medals. Only a pendant of twisted crystal and rings of bone and obsidian. His eyes were the color of old storms and his presence instantly filled the room.

“The Steward of Trials,” someone whispered.

The steward walked to the center. Turned. Looked at each of them in turn. When his eyes reached Eliryn, they stayed—just long enough to register her, just short of giving her meaning. She couldn't help feeling small under his gaze.

“You stand in the Hall of Holding,” he said. His voice was soft, but it carried. “You were chosen. Not for what you are—but for what you may yet become.”

A pause.

“But do not mistake the trials for a game.”

Another pause. Longer.

“No spellwork. No names. No way out other than death.”

That final word echoed when he spoke it, more so than the others. Death.

Один із присутніх міряв залу кроками, сильно шкутильгаючи. Інший карбував крок різко, як людина, що звикла віддавати жорсткі накази. Хтось був одягнений у шовк, розкішний, що хижо шелестів при кожному русі. А хтось, хтось невидимий, дихав в унісон із нею. Віддзеркалював кожен її рух.

Не вороже. Але й не дружньо. Просто... з усвідомленням.

Кайдани вже перестали світитися, але їхній задушливий вплив нікуди не зник. Тепер Елірин чітко розуміла, наскільки фальшивими були материні розповіді про суть магії, магія не мала нічого спільного з живим вогнем чи теплим світлом.

Вона відчувалася як нестерпний тиск. Як груба сила, що вдавлює тебе в багно. А Елірин до нестями ненавиділа, коли її намагалися придушити.

Тишу перервав звук, глибокий, розкотистий гуркіт, з яким розчахнулися двері на протилежному кінці зали. Ніхто не підвищив голосу. Ніхто навіть не ворухнувся

Досередини ступила постать.

Шати, зіткані зі срібла та густих сутінків, лягали шарами, немов живий дим. Ні корони. Жодних орденів. Лише масивна підвіска зі скрученого кришталю та персні, вирізьблені з кістки й непроглядного обсидіану. Його очі мали колір прадавніх штормів, а його аура тієї ж миті заповонила весь простір.

“Розпорядник Випробувань,” – прошепотів хтось поруч.

Розпорядник неспішно вийшов на самісіньку середину. Розвернувся. Холодно окинув поглядом кожного з присутніх по черзі. Коли його очі дісталися Елірин, вони завмерли, рівно на стільки часу, щоб зафіксувати її присутність як факт, але недостатньо довго, щоб надати їй хоча б краплю значущості. Вона нічого не могла вдіяти з тим, що під цим поглядом відчула себе жалюгідною комахою.

“Ви стоїте в Залі Очікування,” – промовив він. Його голос звучав тихо, але прошивав простір наскрізь. – “Вас було обрано. Не за те, ким ви є зараз, а за те, чим ви ще маєте шанс стати”.

Звисла тяжка пауза.

“You will remain here until dawn. No food will be given. No comfort offered. Let your hunger teach you discipline. Let your fear sharpen your mind.”

He raised his hand. The cuffs shimmered and then unlatched—one by one. They fell like harsh whispers, clattering in heaps on the hard floor. She should have felt relief. Instead, she felt an even heavier weight.

“You are free... for now.”

He turned, and the chamber grew colder with his departure.

No one spoke.

Eliryn flexed her wrists. The weight of the cuffs had vanished at once, but the magic had lingered, brushing over her skin like it knew her, before fading away.

She was free for the moment.

But not safe.

And tomorrow, the real trial would begin.

“Проте навіть не смійте плутати ці випробування з дитячою грою”.
Знову пауза. Ще довша. Ще більш задушлива.

“Жодної магії. Жодних імен. І жодного виходу, окрім як через власну смерть”.

Це останнє слово вдарило відлунням набагато сильніше, ніж усі попередні. Смерть.

“Ви залишатиметеся тут до самого світанку. Вам не дадуть ані крихти їжі. Не запропонують жодних зручностей. Нехай ваш голод навчить вас дисципліни. Нехай ваш страх до блиску нагострить ваш розум”.

Він різко підняв руку. Кайдани спалахнули примарним світлом і розімкнулися одні за одними. Вони осипалися додолу з різким, злим шерехом, гучно брязкаючи об твердий камінь. Вона мала б відчутти полегшення. Та натомість на її плечі впав ще безжальніший тягар.

“Ви вільні... поки що”.

Він обернувся, і з його кроками зала ніби промерзла ще глибше.

Ніхто не наважився порушити тишу.

Елірін розім'яла занімілі зап'ястя. Вага кайданів зникла миттєво, проте слід чужої магії ще мить чіплявся за неї, пестячи її шкіру з моторошною фамільярністю, перш ніж остаточно розвіятися.

Цієї конкретної миті вона була вільною.

Проте аж ніяк не в безпеці.

А завтра настане час справжнього випробування.

Chapter 2. Challenges of rendering stylistics of fantasy novel into Ukrainian (the case of *The Shattered Rite* by Jaimie L. Vermette)

2.1 Jaimie L. Vermette and her work

Jaimie L. Vermette is a contemporary fantasy author known for crafting dark, character-driven narratives rooted in myth, magic, and betrayal. Her literary work primarily explores the intersection of power and obsession within shadowed worlds where loyalty is fragile and survival is uncertain. She focuses on complex, emotionally layered protagonists facing impossible odds. Vermette is the author of the dark fantasy series *The Sightless Prophecy Trilogy* as well as the psychological thrillers *Northern Season* and *You Were Never Safe*. (Amazon.in)

The Shattered Rite is a adventure fantasy novel written by Jaimie L. Vermette and published by Blacktop Publishing in August 2025. It serves as Book 1 of *The Sightless Prophecy Trilogy*.

She's marked by prophecy- and hunted by a ghost with a blade in his heart. Eliryn-the last of the legendary dragonriders-was born with failing eyes, her vision slipping away as she faces the deadly Trials of Sovereignty, an ancient crucible forged from fire and ruin. Blindness advances like an inevitable eclipse, but in the silence beyond hope, she discovers the last living dragon- a bond that grants her strength and sight beyond the mortal world. Born to lead, Eliryn yearns to also belong- but she gives trust too freely in a world where friend and foe wear the same face. With every step, she is drawn deeper into a prophecy that promises both devastation and transcendence. With secrets that could shatter a kingdom and betrayals darker than the void between stars, Eliryn must fight not only for the crown- but for her very soul (Google Books).

2.2 Stylistics of Vermette fantasy novel

Fantasy literature as a translation object. Fantasy literature constitutes a distinctive object of translation because it combines imaginative worldbuilding, symbolic systems, terminology and emotionally expressive narration. Unlike texts grounded in familiar social or historical realities, fantasy works construct alternative worlds with their own mythologies, rituals, hierarchies, belief systems, and linguistic conventions. These characteristics create additional challenges for translators, who must reproduce not only semantic meaning but also the coherence, atmosphere and internal logic of the fictional universe.

One of the defining features of fantasy literature is worldbuilding. Fantasy narratives frequently develop complex fictional environments involving alternative geographical spaces, magical systems, mythological structures and culture-specific concepts. According to Farah Mendlesohn and other fantasy scholars, the genre relies heavily on the systematic construction of secondary worlds governed by internally coherent rules. Similarly to that Palmer-Patel emphasises that fantasy literature is characterised by elaborate fictional systems, symbolic structures and alternative social realities (Palmer-Patel, 2019, pp. 1-5).

Fantasy literature is a distinct narrative domain characterised by the construction of secondary worlds, imaginative systems of meaning and highly stylised forms of expression. As a genre, it relies on the creation of internally coherent fictional universes that differ from empirical reality but remain governed by consistent narrative logic. *The Literature Book: Big Ideas Simply Explained* highlights fantasy as a mode of storytelling that expands the boundaries of reality through imagination, mythological structures, and symbolic representation, allowing authors to explore universal human concerns in non-realistic settings (Canton et al., 2016).

Narrative wise, fantasy fiction is closely connected to general principles of narrative construction. According to the *Routledge Encyclopedia of Narrative Theory*, narrative is understood as the representation of events and situations through a structured discourse that involves several

aspects. Among those are temporality, causality, perspective and mediacy (Herman, Jahn, & Ryan, 2005). Fantasy texts employ these narrative principles while simultaneously modifying them through the introduction of magic systems, alternative histories or even supernatural agents. Narrative familiarity combined with ontological deviation is one of the key features that distinguishes fantasy literature from other fictional genres.

Within fantasy studies, Mendlesohn's typology of fantasy rhetorics provides a foundational framework for understanding how readers engage with fictional worlds. She distinguishes between immersive, portal-quest, intrusive, and liminal fantasy, depending on how the fantastic elements are introduced and how the reader is positioned in relation to the fictional universe (Mendlesohn, 2008, pp. 13-22). Immersive fantasy is particularly relevant for translation, as it requires maintaining the illusion of a fully functioning secondary world. Any disruption in crucial aspects like stylistic consistency, terminology or emotional tone may weaken the reader's suspension of disbelief and reduce narrative immersion.

Jaimie L. Vermette's *The Shattered Rite* combines many features common for fantasy prose. Those are fantasy-specific terminology, symbolic ritual imagery, emotional narration and internal psychological conflict. Its language relies heavily on atmosphere, implication and stylistic variation, making it a productive object for studying translation techniques and the rendering of emotional expressiveness.

Fantasy literature can be regarded as a complex translation object requiring flexible application of translation techniques, sensitivity to stylistic nuance, and awareness of cultural and emotional dimensions of meaning. Because of its linguistic creativity and expressive density, fantasy fiction provides valuable material for examining the relationship between translation transformations and preservation of artistic effect.

Epigraph. Each chapter of *The Shattered Rite* opens with an epigraph attributed to a legendary source within the novel's world. These epigraphs establish the text's epic register from the outset, situating personal narrative within a framework of myth, prophecy and collective memory. According to *The Oxford Dictionary of Literary Terms*, an epigraph is a quotation in the beginning of the book that serves as an introductory element. It helps reader understand the theme of the book. As Buurma (2019, p. 1) notes, epigraphs function as "framing devices" that orient the reader's interpretive expectations before the narrative proper begins: they set the tonal, thematic and also generic register of what follows.

In Jaimie L. Vermette's novel, epigraphs function as symbolic and informative elements that intensify the mystical and prophetic tone of the story. They create suspense and emotionally prepare the reader for the events described in the chapter.

"The Flame answers not to time, but to thread. What has been woven must one day burn." (Vermette, 2025, p. 9)

This is the epigraph from the beginning of Chapter 1. This epigraph immediately introduces the ideas of destiny, inevitability, and sacrifice. It foreshadows Eliryn's connection with prophecy and suggests that events in the novel are predetermined by forces beyond human control. The metaphor of "thread" symbolizes fate, while "burn" reflects destruction and transformation. The epigraph creates emotional tension even before the narrative begins.

"To mourn is to tether the living to the dead, weaving bonds that neither time nor death can sever." (Vermette, 2025, p. 18)

Other example appears at the beginning of Chapter 2. This epigraph emphasizes grief, emotional attachment, and memory. It prepares the reader for the death of Eliryn's mother and highlights the emotional bond between them. The epigraph also reinforces one of the central emotional themes of the novel which is the connection between loss and personal transformation.

Personification. A defining feature of epic fantasy prose is the systematic personification of the natural and physical world. Personification is one of the dominant stylistic devices in *The Shattered Rite*. According to the *The Oxford Dictionary of Literary Terms*, personification is a stylistic device in which human qualities, emotions, or actions are attributed to inanimate objects,

abstract ideas, or natural phenomena. Wales (2011, p. 314) defines personification as figure of speech or trope involving “the attribution of human characteristics to non-human entities,” and notes that in literary texts it functions not as a decorative figure but as a primary vehicle of atmosphere and ideological meaning: the world the characters inhabit is not neutral but animated and morally charged.

In fantasy literature, personification is especially important because it creates the illusion that nature, magic, and objects possess consciousness and emotional power. In Vermette’s novel, this device contributes to the dark and mystical atmosphere while reflecting the protagonist’s emotional condition.

“*The wind had teeth that night.*” (Vermette, 2025, p. 12)

In this example, the wind is described as if it were a living creature capable of aggression. This personification intensifies the threatening atmosphere and reflects the danger surrounding the protagonist.

“*The chimney whispered in a voice too old to remember its own words.*” (Vermette, 2025, p. 12)

In this case, the chimney is given the human ability to whisper and remember. This creates an eerie emotional effect and strengthens the feeling of ancient mystery within the narrative world.

“*She’d thought grief came after. Apparently, it liked arriving early.*” (Vermette, 2025, p. 16)

In this example, the abstract concept of grief is presented as an active being capable of movement and intention. This makes Eliryn’s emotional suffering more tangible for the reader.

Parataxis and anaphora. Parataxis and anaphora are important stylistic features of the novel because they increase emotional tension and rhythm within the narration. Both features are frequently used in the same sentences. According to the *The Oxford Dictionary of Literary Terms*, parataxis refers to the placement of clauses or sentences one after another without the use of connecting words, while anaphora is the repetition of words or phrases at the beginning of successive clauses or sentences. According to McGuigan, Grudzina, and Moliken (2007, p. 197), parataxis involves listing a series of clauses without conjunctions. In this way it creates an effect of immediacy and compressed succession. Because meaning emerges through juxtaposition rather than explicit logical connection, paratactic structures frequently suggest simultaneous action, rapid progression or accumulated emotional force.

In *The Shattered Rite*, parataxis often reflects panic, fear, or emotional overload. Short parallel anaphoric structures accelerate the rhythm of narration and create a feeling of urgency.

“*No smoke. No heat. Just light.*” (Vermette, 2025, p. 15)

In this example, the fragmented paratactic structure creates dramatic emphasis and reflects Eliryn’s shock when the Flame appears. The short sentences imitate rapid perception and emotional disbelief.

“*No. No, no, no.*” (Vermette, 2025, p. 18)

In this case we can see the use of anaphora, the repetition of “no” conveys despair and emotional collapse during the scene of her mother’s death. The repeated structure imitates uncontrolled emotional reaction and intensifies the tragic effect.

“*She remembered believing those stories as a child, before the first hints of darkness clouded her vision, before she learned that her bloodline’s name was spoken with suspicion.*” (Vermette, 2025, p. 11)

In this example, the use of anaphora is visible through the repetition of the word “before” at the beginning of two parallel clauses. The repeated structure creates a rhythmic and reflective tone, highlighting the irreversible transition from childhood innocence to fear, alienation, and suffering. The anaphora also intensifies the emotional weight of memory, showing how deeply these experiences affected the protagonist. At the same time, the sentence contains elements of parataxis, since the clauses are arranged sequentially with minimal hierarchical complexity. The structure presents memories as a chain of emotionally connected events: first the fading of sight, then the

realization of social rejection. This accumulation of clauses creates a flowing emotional progression and reflects the gradual collapse of Eliryn's worldview.

Parallelism. Parallelism is widely used in *The Shattered Rite* to create emotional balance, rhythm, and emphasis. According to *The Oxford Dictionary of Literary Terms*, parallelism is the repetition of similarly constructed structures within a sentence or passage. According to Gibbons and Whiteley (2018, pp. 16-19), parallelism operates through repeated patterns at different language levels, creating textual prominence, rhythmic cohesion and interpretive emphasis. Because repeated structures invite readers to perceive relationships between adjacent elements, parallelism frequently intensifies emotional effect, reinforces thematic connections, and contributes to stylistic coherence.

In fantasy prose, parallelism often contributes to poetic narration and creates a sense of prophecy or solemnity. In *The Shattered Rite*, it frequently appears in emotionally important reflections and descriptions.

"The blood. The call. You've already started to hear it." (Vermette, 2025, p. 13)

In this example, the repeated nominal structures create rhythmic emphasis and dramatize Eliryn's connection with destiny.

"Something vast. Ancient. Waiting." (Vermette, 2025, p. 17)

In this case, the parallel fragmented adjectives intensify suspense and create the feeling of an approaching supernatural force.

"Not comfort. But... awareness." (Vermette, 2025, p. 20)

In this example, this structure emphasizes the psychological shift experienced by the protagonist and highlights the emotional complexity of the moment.

Negative constructions. Negative constructions are an important stylistic feature in *The Shattered Rite* because they intensify emotional expression, emphasize psychological conflict and create an atmosphere of fear, hopelessness, and uncertainty. Negative constructions constitute an important stylistic mechanism in literary discourse. They shape emphasis through an array of emotions like denial alongside restriction, exclusion and emotional intensification. In linguistic terms, negation represents a fundamental grammatical category used across languages to reverse, limit or modify propositional content. According to Miestamo (2017, pp. 405-406), negation functions as a universal linguistic phenomenon whose structural realization varies cross-linguistically but consistently serves to encode semantic opposition and the absence or non-existence of states, actions or qualities.

In *The Shattered Rite*, negative constructions represent a recurrent stylistic feature closely connected with portrayal of tension, grief and fear. The source text employs negation through adverbial markers (never, no longer, not even), negative pronouns and determiners and structurally fragmented negative clauses that heighten dramatic effect.

"No smoke. No heat. Just light." (Vermette, 2025, p. 15)

In this example, the unnatural appearance of the Flame is emphasized through the repeated negative constructions. By denying ordinary physical qualities such as smoke and heat, the author creates a mysterious and unsettling atmosphere. The short negative statements also increase dramatic tension and reflect the shock experienced by the characters.

"No one spoke. Not even a breath." (Vermette, 2025, p. 16)

In this case, negation intensifies the silence and collective fear of the villagers. The phrase *"Not even a breath"* exaggerates the stillness of the moment and demonstrates the overwhelming emotional power of the Flame's choice.

"Neither of them said goodbye." (Vermette, 2025, p. 14)

This sentence emphasizes emotional pain through absence rather than direct description. The negation reflects the inevitability of separation and suggests that grief had already begun before the actual loss occurred.

"It wasn't the first time she'd asked. It never felt any less hollow." (Vermette, 2025, p. 10)

This example shows Eliryn's emotional exhaustion and hopelessness highlighted by repeated negation. The sentence demonstrates that her fear and uncertainty remain unresolved despite repeated attempts to understand her fate.

Parenthesis. Parenthesis is formal device which defines the rhythm and texture of *The Shattered Rite*. It allows writers to expand or clarify information. According to McGuigan, Grudzina, and Moliken (2007, pp. 153-154), parenthesis functions as a device used to insert additional information into the principal flow of writing, typically through punctuation such as commas, dashes or parentheses. These inserted elements enable authors to state crucial details without ending sentence. Parenthetical constructions often imitate natural thought processes and increase emotional intimacy between the narrator and the reader.

In *The Shattered Rite*, parenthesis frequently reflects hesitation, irony, or emotional vulnerability or presents additional information or insight into the character.

"She sat by the window—though "seeing" was a word she used loosely now. What vision she had left was dimmed, more suggestion than sight." (Vermette, 2025, p. 9)

In this example, the inserted phrase emphasizes Eliryn's deteriorating vision. The parenthetical insertion "though "seeing" was a word she used loosely now" emphasizes Eliryn's deteriorating blindness and her bitter awareness of her own condition. The interruption creates an intimate tone and reflects the protagonist's internal emotional struggle.

"His presence was unnerving—not just silent, but absent." (Vermette, 2025, p. 26)

This sentence contains an example of parenthesis, because the inserted construction "not just silent, but absent" interrupts the main statement in order to clarify and intensify its emotional meaning. The parenthetical structure expands the description of the character's presence and reveals the narrator's deeper psychological perception.

"She had worn it since childhood—a relic, she'd thought, from a line of women too proud to admit their legacy had crumbled into myth." (Vermette, 2025, p. 16)

The inserted phrase "she'd thought" reflects hesitation and subjective reflection. It demonstrates how Eliryn's understanding of her family legacy changes throughout the story.

Fragmentation. Fragmentation is one of the central stylistic devices used to reproduce emotional tension in the novel. Fragmentation functions as a complementary stylistic mechanism based on syntactic discontinuity, segmentation and the deliberate breaking of conventional sentence structure. According to Almaarroof (2024, pp. 1-2), fragmentation in literary writing disrupts traditional structural continuity in order to reflect complexity and fragmented human experience. Fragmented constructions frequently challenge linear modes of expression and produce effects of disorientation or elevated psychological tension. In stylistic terms, fragmentation may manifest through isolated clauses, truncated utterances, sentence fragments, or sharply segmented syntactic units that foreground emotionally charged meaning.

In *The Shattered Rite*, fragmentation is closely connected with scenes of grief, prophecy and fear.

"A wet, rattling inhale. A bubbling exhale." (Vermette, 2025, p. 19)

In this example, the fragmented structure reproduces the horrifying rhythm of Eliryn's mother's dying breath. The short isolated phrases create a physical and emotional sense of suffering.

"Silence... Nothing." (Vermette, 2025, p. 20)

In this case, the abrupt fragments intensify the emotional emptiness after death and slow down the rhythm of narration, forcing the reader to experience the moment together with the protagonist.

"Something vast. Ancient. Waiting." (Vermette, 2025, p. 17)

In this passage, the incomplete structures create suspense and emphasize the inability of language to fully describe mystical forces.

The third-person narrative voice. The third-person narrative voice is essential for the emotional structure of *The Shattered Rite*. It is systematically used to create a sense of oral legend. Narrative voice in fiction shapes not only perspective but also the reader's emotional and interpretive positioning. Hoffmann, Locher and Jucker (2017, pp.159-160) argue that narrative voice operates as a pragmatic mechanism through which texts construct evaluative stance, it can regulate distance, and also mediate access to fictional consciousness. In *The Shattered Rite*, the narrator occupies a position that is simultaneously external and emotionally aligned with the protagonist. In that way Jaimie L. Vermette produces a voice that combines detachment with intimacy.

In Vermette's novel, the narration is written in a close third-person perspective focused mainly on Eliryn. This allows the reader to experience her emotions, fears, and thoughts while maintaining the broader epic scope typical of fantasy literature.

"She'd thought grief came after. Apparently, it liked arriving early." (Vermette, 2025, p. 16)

In this example, although the narration remains grammatically third-person, the sentence reflects Eliryn's subjective emotional perception.

"She could make out the light shifting against the wall, the shadow of a branch moving in the wind, but never enough to feel certain of anything she saw." (Vermette, 2025, p. 9)

In this case, the narrative voice closely follows her sensory limitations and emotional insecurity, helping the reader empathize with her blindness and vulnerability.

"Eliryn sat alone at the wooden table, her legs curled beneath her, spine pressed against the chair back as though holding herself upright took too much effort." (Vermette, 2025, p. 14)

In this case, narration closely reflects Eliryn's physical and emotional condition. The description does not simply present external actions, but also conveys her exhaustion, grief, and emotional fragility. The reader perceives the scene through Eliryn's subjective emotional experience, which creates psychological intimacy while preserving the broader narrative perspective typical of fantasy prose.

2.3. Analysis of translation techniques for rendering stylistics of fantasy prose

Choosing the classification of translation techniques for our analysis, we decided on the classification proposed by Lucía Molina and Amparo Hurtado Albir in the article *Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach*, 2002. The scholars distinguish translation techniques from methods and strategies, defining techniques as observable procedures applied to specific textual units (Molina & Hurtado Albir, 2002, p. 509). Their classification includes adaptation, amplification, borrowing, calque, compensation, description, discursive creation, established equivalent, generalisation, linguistic amplification, linguistic compression, literal translation, modulation, particularisation, reduction, substitution, transposition and variation (Molina & Hurtado Albir, 2002, pp. 509-511). These techniques provide a useful framework for analysing literary translation. For example, modulation involves changing conceptual perspective, whereas transposition concerns grammatical restructuring. Compensation allows translators to reproduce semantic or stylistic effects in another part of the text when direct preservation is impossible. As Molina and Hurtado Albir emphasise, the choice of technique depends on context, communicative purpose, and translation goals (2002, p. 507).

Another important contribution to translation theory is provided by Andrew Chesterman. In *Memes of Translation*, Chesterman proposes a classification of translation strategies into syntactic, semantic and pragmatic categories (Chesterman, 2016). These categories include procedures related to grammatical structure, lexical and semantic modification, and communicative adaptation. Although Chesterman refers to these procedures as translation strategies, he later clarified his terminology by proposing the term "techniques" for such local textual changes, while reserving "strategy" for the broader sense of an overall problem-solving plan (Chesterman, 2016, pp. 112-113).

Influential distinction in translation studies was proposed by Peter Newmark between semantic and communicative translation. Semantic translation aims to preserve contextual meaning

and stylistic features of the source text as closely as possible, whereas communicative translation prioritises comprehensibility and effective communication for the target readership (Newmark, 1988, pp. 45-47). Newmark generally associates literary and expressive texts more closely with semantic translation because such texts foreground authorial style and artistic intention.

Rendering emotion in translation. The rendering of emotion is one of the most challenging aspects of literary translation because emotional meaning is often conveyed through a combination of lexical choice, stylistic organisation, contextual implication and narrative perspective. In literary texts, authors frequently construct emotional effect through metaphorical language, repetition, rhythm, imagery, syntax and dialogue. Hence it can be a challenging task to render emotions in translation.

The role of stylistic organisation in constructing emotional meaning is emphasised in stylistic studies of literary writing. According to Jeremy Scott, literary texts generate meaning through deliberate linguistic patterning, including narrative voice, lexical choice, figurative language, rhythm and textual structure (Scott, 2023, pp. 3-9). Emotional effect in literary discourse is hence closely connected with the organisation of language rather than with isolated emotional vocabulary alone.

Studies of emotional meaning further demonstrate the relationship between affective and conceptual dimensions of language. According to Hu and Liu, emotional associations are closely connected with semantic categorisation and conceptual meaning. It indicates that affective interpretation cannot be separated from broader linguistic and cognitive structures (Hu & Liu, 2019, pp. 2-5). That is the reason why emotional meaning is not limited to direct expressions of feelings but emerges through the interaction of conceptual knowledge, semantic organisation and contextual interpretation. The authors argue that affective meaning is shaped by the way linguistic concepts are mentally structured and processed, suggesting that emotions are embedded within broader systems of meaning construction.

The linguistic expression of emotion extends beyond lexical semantics and may involve morphological structure. Ponsonnet (2018), in her cross-linguistic study investigates the relationship between morphology and emotional connotation, arguing that emotional meaning can be associated with morphological forms in different ways and with varying degrees of conventionalisation. Rather than treating emotional value as a simple property of individual words, she proposes a preliminary typology distinguishing several configurations in which morphology contributes to emotional interpretation (Ponsonnet, 2018, pp. 1-5).

The distinction proposed by Peter Newmark between semantic and communicative translation is likewise relevant to the translation of emotional language. Literary texts generally require close attention to stylistic and expressive features associated with semantic translation; however, communicative solutions may occasionally become necessary when strict preservation of source-language form reduces crucial aspects (clarity, naturalness or emotional accessibility) in the target text (Newmark, 1988, pp. 45-47).

The problem of emotional rendering becomes clearly apparent in fantasy literature, where atmosphere, symbolism and psychological conflict frequently play central narrative roles. *The Shattered Rite* is the work rich with emotionally charged descriptions, ritual imagery, symbolic dialogue and internal conflict. All those aspects shape the reader's experience. To translate such texts translator needs select carefully techniques capable of preserving atmosphere, emotional intensity and artistic effect.

Epigraph. Each chapter of *The Shattered Rite* opens with an epigraph attributed to a legendary source within the novel's world. The epigraph to Chapter 1 introduces the central images of the Flame and thread that recur throughout the novel.

(1-s): "*The Flame answers not to time, but to thread. What has been woven must one day burn.*" —*Spoken Legend, Dragonrider Chronicles*. (Vermette, 2025, p. 9)

(1-t): "*Полум'я кориться не часу, а нитці. Те, що було сплетено, одного дня має згліти.*" — *Легенда, "Хроніки вершників драконів"*

The application of modulation intensifies the target text. We also used particularization translation “*burn*” as “*зімліти*”. Literal translation is present throughout the rendered material.

The epigraph to Chapter 2 establishes the theme of grief as binding force.

(2-s): “*To mourn is to tether the living to the dead, weaving bonds that neither time nor death can sever.*” —*Spoken legend of the Flamebound*. (Vermette, 2025, p. 18)

(2-t): “*Оплакувати означає намертво прикувати живих до мертвих, сплітаючи вузли, які не під силу **розрубати** ні часу, ні самій смерті.*” – *Усна легенда Вогнезв’язаних*

In this example we applied amplification changing the word “tether” into “намертво прикувати”. Additionally there the use of particularization is also present.

According to Ahern (2012, pp. xi–xiv), literary epigraphs often function as devices which can hint at hidden stories or come up with their own from the very beginning of a work. The epigraph to Chapter 3 includes the saying about destiny which hints at the Eliryn’s future.

(3-s): “*Fate doesn’t **knock**. It drags you by the **bones**.*” —*Caelen Vorr, last rider of the Hollow Watch*. (Vermette, 2025, p. 25)

(3-t): “*Доля не **стук**ає у **двері**. Вона волочить тебе за **самі кістки**.*” – *Каелен Ворр, останній вершник Порожньої Варти*.

For this example we used amplification to make TT passage sound more natural for target audience.

The epigraph to Chapter 4 starts off the chapter with wise words about silence.

(4-s): “*Trust no throne whose walls were built by silence.*” —*Sayings of the Wandering Flame*. (Vermette, 2025, p. 29)

(4-t): “*Не йми віри трону, чиї мури зведені з тиші.*” – *Повчання Мандрівного Полум’я*.

In this case we used established equivalent (translating “*Trust no*” as “*Не йми віри*”). Also particularization was applied (“*walls*” into “*мури*”) and modulation (“*built by silence*” as “*зведені з тиші*”).

Personification. The opening of the novel’s second narrative section immediately establishes personification involving wind.

(5-s): “*The wind **had** teeth that night.*” (Vermette, 2025, p. 12)

(5-t): “*Тієї ночі вітер **укіп**ів ікла.*”

The idea of this personification is that wind was really cold, seemed like it was biting. We used particularization rendering “*teeth*” as “*ікла*”, because we usually associate biting with animals. Modulation was also applied during translation of the materials.

In the same chapter we have another example with shadow and air being personified.

(6-s): “*Shadows pooled in the corners, thick and unmoving, as if the air itself had forgotten how to stir.*” (Vermette, 2025, p. 14)

(6-t): “*Тіні густими, нерухомими купками поховались по кутках, ніби саме повітря забуло, як рухатися.*”

In this example we used modulation when translation “*pooled*” as “*поховались*” and “*stir*” as “*рухатися*”. Amplification (“*купками*”) and literal translation (“*thick and unmoving*” as “*нерухомими купками*”) were also used.

The wind continues being a personification target.

(7-s): “*The wind **outside** moaned against the door like a warning.*” (Vermette, 2025, p. 13)

(7-t): “*Вітер **знадвору** тужливо завив у двері, наче віщуючи біду.*”

We used several translation techniques: literal translation, amplification (“*тужливо*”), modulation (“*moaned*” rendered as “*завив*”; “*warning*” into “*біду*”). Also we used transposition translating “*like a warning*” (noun phrase) into “*наче віщуючи біду*” (adverbial participle phrase).

From a broader stylistic perspective, Sotirova (2016) notes that figurative stylistic devices participate in constructing narrative atmosphere and reader affect, especially in highly stylized literary genres. In fantasy fiction, personification contributes significantly for emotional immersion. Like in the introduction to Elyrin’s worrying about her mother’s departure.

(8-s): “*The hearth had burned down to coals, their glow faint, uneven heartbeat in the dark.*” (Vermette, 2025, p. 14)

(8-t): “Вогнище догоріло до вуглинок, їхнє світіння нагадувало кволе, рване серцебиття в темряві.”

As we can see in this example, during the translation we used modulation rendering “uneven” as “рване”, “faint” as “кволе”. Translation of the word “coals” as “вуглинок” was made with the application of particularization. And with the use of established equivalent “burned down” was turned into “догоріло”.

Parataxis and anaphora. Eliryn’s memories of the dragon age are rendered through parataxis with anaphoric repetition of the preposition “of”.

(9-s): “Eliryn thought of the old tales her mother used to tell—of skies lit with fire as great wings blotted out the sun, of magic flowing in every river and root, and of the day that magic began to die.” (Vermette, 2025, p. 11)

(9-t): “Елірін пригадала старовинні перекази, якими колись годувала її мати: про небеса, охоплені полум’ям, коли велетенські крила затуляли сонце, про первісну магію, що пульсувала в кожній річці та кожному корінці, і про той фатальний день, коли ця магія почала зникати.”

In this example we used modulation (“her mother used to tell” as “якими колись годувала її мати”; “lit with fire” as “охоплені полум’ям”; “flowing” as “пульсувала”; “began to die” as “почала зникати”; “great” as “велетенські”), amplification (“magic” as “первісну магію”; “of the day” as “про той фатальний день”; “in every river and root” as “в кожній річці та кожному корінці”).

Eliryn’s memory of her childhood include parataxis and anaphoric repetition of “before”.

(10-s): “She remembered believing those stories as a child, before the first hints of darkness clouded her vision, before she learned that her bloodline’s name was spoken with suspicion.” (Vermette, 2025, p. 11)

(10-t): “Вона пам’ятала, як свято вірила в ці казки у дитинстві, ще до того, як темрява почала затягувати її зір, до того, як вона дізналася, що ім’я її роду вимовляють із підозрою.”

To render these materials into Ukrainian we applied several different techniques: literal translation, established equivalent (“as a child” as “у дитинстві”), amplification (“believing those stories” as “свято вірила в ці казки”), modulation (“stories” as “казки”; “first hints of darkness clouded her vision” as “темрява почала затягувати її зір”), reduction (“the first hints of”) and transposition (“She remembered believing” as “Вона пам’ятала, як... вірила”).

Eliryn’s mother night behaviour is described with parataxis.

(11-s): “It happened often—her mother **waking** in the middle of the night, **sweat-soaked and shaking, whispering truths** she could scarcely bear to speak aloud.” (Vermette, 2025, p. 13)

(11-t): “Це траплялося часто – мати **зривалася** посеред ночі, **мокра від крижаного поту, тремтіла**, і хрипко **шепотіла** істини, які ледве мала сили вимовити вголос.”

In this example we used modulation rendering “waking” as “зривалася”, “could scarcely bear” as “ледве мала сили”. With the use of amplification we translated “sweat-soaked” as “мокра від крижаного поту”, “whispering” as “хрипко шепотіла”. The transposition was also used changing participial and adverbial phrases in ST into active and finite clauses in TT. And lastly slight reduction was applied (omitting “she”).

(12-s): “In Lirin’s Edge, the change could be seen in small, cruel ways: the fireflies that **no longer glowed in midsummer**, the orchard’s frostward charms failing so fruit spoiled early, the village well losing its **taste of mineral-sweet** water.” (Vermette, 2025, p. 15)

(12-t): “У Краї Ліріна ця біда проявлялася в дрібних, жорстоких деталях: світлячки **більше не сяяли посеред літа**, морозні чари в саду розвіялися, і плоди гнили завчасно, а вода в колодязі втратила свій **солодкий мінеральний смак**.”

In this case we used literal translation, modulation was frequently used to render materials into Ukrainian (“change” as “біда”; “spoiled” as “гнили”; “charms failing” as “чари... розвіялися”; “ways” as “деталях”; “well losing its taste” as “вода в колодязі втратила свій... смак”). With the application of borrowing “Lirin” was translated as “Ліріна”. During the

enumeration transposition was used (“*charms failing so fruit spoiled early, the village well losing...*” as “*чари... розвіялися, і плоди гнили завчасно, а вода в колодязі втратила...*”). There is one instance of reduction (“*village*”).

Parallelism. The village’s response to Eliryn’s naming by the Flame is rendered through a parallel negative sequence.

(13-s): “*The villagers had stared. Not in awe. Not in pride. In fear. No one spoke. Not even a breath.*” (Vermette, 2025, p. 16)

(13-t): “*Селяни вирячилися на неї. Не з благоговінням. Не з гордістю. З страхом. Ніхто не зронив ні слова. Ніхто навіть не наважився вдихнути.*”

In this example we translated passages into Ukrainian with the use of particularization (“*stared*” as “*вирячилися*”), amplification (“*stared*” as “*вирячилися на неї*”) and modulation (“*No one spoke*” as “*Ніхто не зронив ні слова*”). Also while rendering “*Not even a breath*” as “*Ніхто навіть не наважився вдихнути*” both techniques of amplification and transposition were applied.

(14-s): “*But that wasn’t what froze her blood. It was the sound in her chest. A wet, rattling inhale. A bubbling exhale. Lungs filling with blood.*” (Vermette, 2025, p. 19)

(14-t): “*Але кров у Елірін захолола зовсім не від цього. Причиною був звук у материних грудях. Вологий, хрипкий вдих. Булькаючий видих. Її легені невблаганно захлиналися кров’ю.*”

We used amplification rendering “*It was the sound*” as “*Причиною був звук*”, “*in her chest*” as “*у материних грудях*”, “*Lungs filling*” as “*Її легені невблаганно*”. “*But that wasn’t what froze her blood*” as “*Але кров у Елірін захолола зовсім не від цього*” is the instance of translation with the use of transposition. Modulation was applied (“*filling*” as “*захлиналися*”) and also literal translation.

The ritual of braiding mother’s hair with sacred threads of different colors for the funeral rite is described through a triple parallel construction.

(15-s): “*Gold, for strength handed down. Red, for sacrifice given freely. Green, for truths no tongue can tell.*” (Vermette, 2025, p. 21)

(15-t): “*Золоту – за силу, передану у спадок. Червону – за жертву, принесену добровільно. Зелену – за істини, які не під силу вимовити жодному язюку.*”

In this example we applied amplification (“*handed down*” as “*передану у спадок*”) To render “*can tell*” as “*під силу вимовити*” both amplification and modulation were used. Modulation was also applied to translate “*given freely*” as “*принесену добровільно*”.

Negative constructions. The description of the pendant’s strange new hum is rendered through a chain of negative qualifications.

(16-s): “*But lately, it had begun to hum. Not with sound. Not even magic, not exactly. More like a weight. A rhythm.*” (Vermette, 2025, p. 16)

(16-t): “*Але останнім часом камінь почав гудіти. Це був не звук. І навіть не магія, не зовсім. Це було схоже на вагу. На ритм.*”

This case involves the use of modulation rendering as “*Not with sound*” as “*Це був не звук*”. Particularization was used while translating “*it*” as “*камінь*”. Word “*lately*” in the passage was translated as “*останнім часом*” which is the example of established equivalent. Amplification (“*A rhythm*” as “*На ритм*”) and transposition (“*More like a weight*” as “*Це було схоже на вагу*”) are also present in this example.

(17-s): “*Inside, sconces of cold witchlight lined the walls, casting pale blue fire that made depth vanish. No echoes. No warmth.*” (Vermette, 2025, p. 30)

(17-t): “*Усередині стіни були всіяні світильниками з холодним відьомським сяйвом, що випромінювали блідо-блакитне полум’я, яке намертво стирало відчуття глибини. Жодного відлуння. Ані краплі тепла.*”

We used transposition for rendering of the line “*sconces of cold witchlight lined the walls*” as “*стіни були всіяні світильниками з холодним відьомським сяйвом*”. Amplification was frequently used technique to translate “*depth*” as “*відчуття глибини*”, “*No warmth*” as “*Ані краплі*”

тепла” and alongside modulation it turned “*made depth vanish*” into “*стирало відчуття глибини*”.

(18-s): “*Not words. Never words.*” (Vermette, 2025, p. 17)

(18-t): “*Це були не слова. Зовсім не слова.*”

In this example we can see the use of amplification.

(19-s): “*Names were more than just scarce, no one used them at all. Not even in gossip.*” (Vermette, 2025, p.33)

(19-t): “*Імена були тут не просто рідкістю, їх не вживали взагалі. Навіть у плітках.*”

For the translation of this passage we used amplification rendering “*Names were more*” as “*Імена були тут*”. This example also involves use of transposition translating “*more than just scarce*” as “*не просто рідкістю*”, changing adjective into noun.

Parenthesis. Parenthesis in *The Shattered Rite* primarily involves dashes. The first rider’s manner of behavior is described with a parenthetical interruption.

(20-s): “*He looked at her the way someone might study the edge of a blade—curious, not yet impressed.*” (Vermette, 2025, p. 25)

(20-t): “*Він змряв її таким поглядом, яким зазвичай оцінюють лезо клинка, з холодним інтересом, але без крихти захвату.*”

In this example we used generalization (“*edge of a blade*” as “*лезо клинка*”), “modulation translating “*...looked at her the way...*” as “*...змряв її таким поглядом...*”, “*study*” as “*оцінюють*”. While rendering “*curious*” as “*з холодним інтересом*” and “*...not yet impressed*” as “*без крихти захвату*” the technique of amplification was applied. Also the use of transposition is present (“*not yet impressed*” as “*без крихти захвату*”).

The third rider’s presence is also described with a parenthesis.

(21-s): “*His presence was unnerving—not just silent, but absent.*” (Vermette, 2025, p. 25)

(21-t): “*Його присутність бентежила, він був не просто мовчазним, його взагалі ніби тут не було.*”

In this case we used literal translation at the beginning of the passage; modulation alongside amplification translating “*but absent*” as “*його взагалі ніби тут не було*”; transposition also was used translating “*...not just silent, but absent*” as “*...він був не просто мовчазним, він здавався відсутнім*” and “*His presence was unnerving*” as “*Його присутність бентежила*”.

Parenthesis continues to be involved in descriptions of riders.

(22-s): “*Another rider, still mounted, gave a laugh—dry and cruel.*” (Vermette, 2025, p. 26)

(22-t): “*Інший вершник, що досі сидів у сідлі, видавив суху й злісну усмішку.*”

In this example we rendered “*gave a laugh*” as “*видавив... усмішку*” with the help of modulation and amplification was used to translate “*still mounted*” as “*досі сидів у сідлі*”.

Fragmentation. In *The Stattered Rite* fragmentation is primarily used at the novel’s most suspenseful moments.

(23-s): “*The others. The word fell hard. A new guard took her by the arm. No words. Just pressure and motion.*” (Vermette, 2025, p. 31)

(23-t): “*Інші. Це слово пролунало важко. Новий вартовий схопив її за руку. Без зайвих слів. Лише сила.*”

We translated this passage into Ukrainian with the use of several techniques. With the use of modulation the phrase “*The word fell hard*” was translated as “*Це слово пролунало важко*” and “*took her by the arm*” was translated as “*схопив її за руку*”. “*No words*” turned into “*Без зайвих слів*” through amplification. Reduction and modulation were both applied translating sentence “*Just pressure and motion*” as “*Лише сила.*”

(24-s): “*She took a breath. One step. Then another. Ashes curled into the morning air. Behind her, the roof collapsed with a hiss of sparks.*” (Vermette, 2025, p. 24)

(24-t): “*Вона зробила вдих. Один крок. Потім ще один. Частиці попелу закружляли в ранковому повітрі. За її спиною з хижим шипінням іскор обвалився дах.*”

In this example with the application of amplification fragment “Ashes” was turned into “*Частки попелу*” and “*with a hiss*” was turned into “*з хижим шипінням*”. We used modulation to render “*curled*” as “*закружляли*” and particularization translating “*Behind her*” as “*За її спиною*”. The rest was translated with the use of literal translation.

The invisible presence following Eliryn described through fragmentation.

(25-s): “*Not hostile. Not friendly. Just... aware.*” (Vermette, 2025, p. 33)

(25-t): “*Не вороже. Але й не дружньо. Просто... з усвідомленням.*”

During translation of this passage we used amplification (“*Not friendly*” as “*Але й не дружньо*”) and literal translation.

Eliryn gets cold treatment from villagers for the last time before leaving her home forever.

(26-s): “*No farewells. No blessings. No offerings.*” (Vermette, 2025, p.26)

(26-t): “*Жодних прощань. Жодних благословень. Жодних підношень.*”

In this example fragmentation structure was simply translated with the use of literal translation.

Third-person narrative voice. Third-person narrative voice is featured in the passage that introduces Eliryn’s failing sight.

(27-s): “*She sat by the window—though “seeing” was a word she used loosely now.*” (Vermette, 2025, p. 9)

(27-t): “*Вона сиділа біля вікна, хоча слово “бачити” тепер було для неї радше умовним.*”

In this example the clause “*she used loosely now*” is rendered as “*тепер було для неї радше умовним*” through modulation, reduction and transposition. Literal translation was also applied.

Leech and Short (2007, pp. 207-208) emphasise that narrative fiction constructs meaning through choices of narrative voice, viewpoint, and stylistic mediation between narrator, character, and reader. In the novel, the narrator frequently aligns with Eliryn’s emotional perspective while maintaining an externally narrated structure. The narrator’s stance is equally present in passages of recollections of the past.

(28-s): “*In the square, beneath the gaze of every skeptic and stranger, her fate had been spoken—not as a request, not as a question, but as a command written in fire.*” (Vermette, 2025, p. 15)

(28-t): “*Там, на площі, під прицілом очей кожного скептика й чужинця, її долю було промовлено, не як жалюгідне прохання чи питання, а як абсолютний наказ, написаний вогнем.*”

In this case we applied modulation (“*beneath the gaze of*” as “*під прицілом очей*”), amplification (“*In the square...*” as “*Там, на площі...*”; “*the request*” as “*жалюгідне прохання*”; “*a command*” as “*абсолютний наказ*”), reduction (“*... not as a request, not as a question...*” as “*... не як жалюгідне прохання чи питання...*”) and literal translation.

The same narrative omniscient voice closes Chapter 1 with a strong statement.

(29-s): “*Because when the Flame chose, it did not ask permission. It reached through time and blood, through myth and marrow. It saw things people no longer remembered how to see.*” (Vermette, 2025, p. 16)

(29-t): “*Бо коли Полум’я робило свій вибір, воно не питало дозволу. Воно вгризалось крізь час і кров, крізь міфи і саму суть. Воно бачило те, що люди давно розучилися бачити.*”

For this passage we used modulation rendering “*It reached through...*” as “*Воно вгризалось крізь...*”. “*No longer remembered how to see*” was turned into “*давно розучилися бачити*” with the use of modulation and slight amplification. Translation of “*marrow*” as “*саму суть*” was done with the application of particularization and amplification.

Conclusions

In our work, the first four chapters of *The Shattered Rite* by Jaimie L. Vermette were translated from English into Ukrainian and investigated from the point of view of the translation techniques employed to render stylistics of the source text. This approach allowed us to examine how specific linguistic and stylistic features construct the atmosphere, narrative tone and aesthetic identity of the novel as well as how these features can be preserved and reproduced in the process of English-to-Ukrainian literary translation.

We have discovered that the stylistic peculiarities of *The Shattered Rite* include a number of important elements. The novel opens each chapter with a prophetic epigraph attributed to a legendary source, immediately establishing the text's mythological register and orienting the reader's interpretive framework before the narrative begins. Throughout the text, the natural and physical world is systematically personified: wind, shadow, fire, and silence are consistently rendered as agents with will and intention. The prose deploys parataxis and anaphora extensively, constructing meaning through accumulation rather than subordination and linking the narrative voice to the rhythm of oral legend-telling. Parallelism, frequently combined with negative constructions, produces a tragic and emotionally intense register characteristic of the heroic fantasy. Parenthetical constructions and syntactic fragmentation regulate narrative pace at moments of heightened psychological tension, creating effects of disorientation and compressed urgency. Finally, the third-person omniscient narrative voice sustains the tone of mythological authority throughout.

While rendering these stylistic peculiarities into the target language, we applied a range of translation techniques in order to preserve the author's style and make the text accessible to contemporary Ukrainian readers. The techniques which we investigated directly in our work include (see Appendix A):

- modulation (30%),
- amplification (28%),
- literal translation (20.5%),
- transposition (9%),
- particularization (4%),
- reduction (5%),
- established equivalent (2%),
- generalization (1%),
- borrowing (0,5%).

It can be concluded that the use of these techniques has allowed us to preserve the common features of epic fantasy prose, while also making text closer and more understandable for target audience. The overall translation process required careful and context-sensitive decision-making, especially in passages where several stylistic devices operated simultaneously, creating cumulative stylistic and atmospheric effects that could not be preserved through a single technique alone.

The perspectives for further research on this topic include the possibility of a full translation of *The Shattered Rite* into Ukrainian, as well as the translation of the subsequent volumes of *The Sightless Prophecy Trilogy*. Such translations would provide Ukrainian-speaking readers with access to this contemporary fantasy narrative in its entirety. At the same time, a complete translation would offer scholars a broader corpus for investigating the challenges and strategies involved in rendering stylistically complex fantasy prose, including the translation of worldbuilding terminology, proper names, ritualized dialogue, mythological narration, and the interaction of stylistic devices that shape the genre's distinctive atmosphere.

References

1. Chesterman, A. (2016). *Memes of Translation: The Spread of Ideas in Translation Theory* (revised ed.). John Benjamins. <https://vdoc.pub/documents/memes-of-translation-the-spread-of-ideas-in-translation-theory-revised-edition-47p737kc70t0>
2. Google Books [https://books.google.com.ua/books/about/The_Shattered_Rite.html?id=HiOE0QEACAAJ&redir_esc=y#:~:text=About%20the%20author%20\(2025\),The%20Shattered%20Rite](https://books.google.com.ua/books/about/The_Shattered_Rite.html?id=HiOE0QEACAAJ&redir_esc=y#:~:text=About%20the%20author%20(2025),The%20Shattered%20Rite)
3. Hu, Z., & Liu, H. (2019). The affective meaning of words is constrained by the conceptual meaning. *Journal of Psycholinguistic Research*, 49(1), 1–16. <https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC6814635/>
4. Newmark, P. (1988). *A textbook of translation* (Vol. 66, pp. 1-312). New York: Prentice hall. <https://surl.li/wvorup>
5. Ponsonnet, M. (2018). A preliminary typology of emotional connotations in morphology. *Studies in Language*, 42(1), 1–60. <https://pdfs.semanticscholar.org/e70a/2101208e6bd5c4ad47f2fa78bd1fc3b2d88c.pdf>
6. Molina, L., & Hurtado Albir, A. (2002). Translation techniques revisited: A dynamic and functionalist approach. *Meta*, 47(4), 498-512. <https://www.erudit.org/en/journals/meta/2002-v47-n4-meta688/008033ar/abstract/>
7. Palmer-Patel, C. (2019). *The Shape of Fantasy: Investigating the Structure of American Heroic Epic Fantasy*. Routledge.
8. Buurma, R. S. (2019). Epigraphs. <https://works.swarthmore.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1374&context=fac-english-lit>
9. Katie Wales (2011). *A Dictionary of Stylistics*.
10. Brendan McGuigan, Douglas Grudzina, Paul Moliken (2007). *Rhetorical Devices: A Handbook and Activities for Student Writers*.
11. Alison Gibbons & Sara Whiteley (2018). *Contemporary Stylistics: Language, Cognition, Interpretation*.
12. Canton, J., Cleary, H., Kramer, A., Laxby, R., Loxley, D., Ripley, E., ... & Woollard, P. (2016). *The literature book: Big ideas simply explained*. Dorling Kindersley Ltd.
13. Herman, D., Jahn, M., & Ryan, M. L. (2005). *Routledge encyclopedia of narrative theory*. Routledge.
14. Mendlesohn, F. (2008). *Rhetorics of fantasy*. Wesleyan University Press.
15. Jeremy Scott (2023). *Creative Writing and Stylistics, Revised and Expanded Edition*.
16. Hoffmann, C. R., Locher, M. A., & Jucker, A. H. (2017). Narrative perspectives on voice in fiction. *Pragmatics of Fiction*, 12, 159. https://books.google.com.ua/books?hl=en&lr=&id=NL18DgAAQBAJ&oi=fnd&pg=PA159&dq=narrative+voice&ots=mkk3TE_Tbq&sig=BHB8nQOruIIE8UFP03QZ_RL-88&redir_esc=y#v=onepage&q=narrative%20voice&f=false
17. Violeta Sotirova (2016). *The Bloomsbury Companion to Stylistics*.
18. Simpson, P. (2004). *Stylistics: A resource book for students*.
19. Leech, G. N., & Short, M. (2007). *Style in fiction: A linguistic introduction to English fictional prose* (No. 13). Pearson Education.
20. Miestamo, M. M. P. (2017). Negation. In *Cambridge handbook of linguistic typology* (pp. 405-439). Cambridge University Press. <https://helda.helsinki.fi/server/api/core/bitstreams/72481527-10e8-42a0-b5db-0b04302cd6e4/content>
21. Ahern, R. (Ed.). (2012). *The Art of the Epigraph: How Great Books Begin*. Simon and Schuster.
22. Almaarroof, A. (2024). *Fragmentation in Modern and Postmodern Literatures*. MA Course in English Literature, Tikrit University. <https://www.researchgate.net/profile/Ansam->

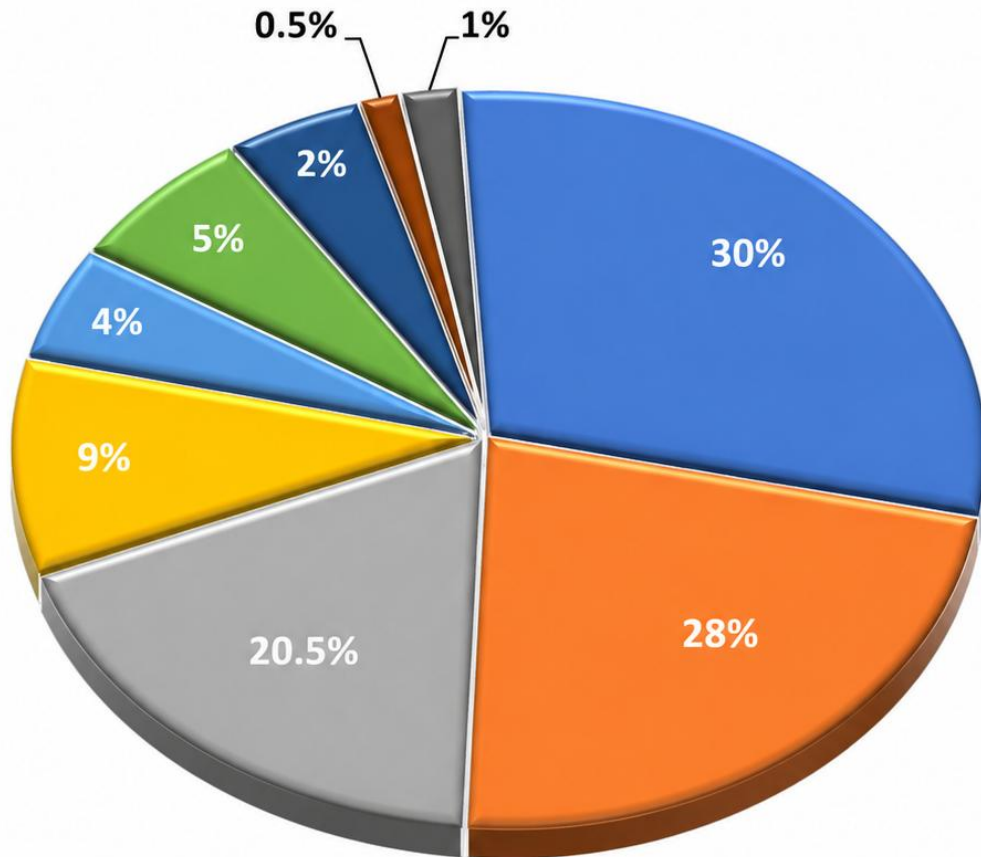
[Almaarroof/publication/380137647_Fragmentation_in_Modern_and_Postmodern_Literatures/links/662cef5708aa54017ac5e91b/Fragmentation-in-Modern-and-Postmodern-Literatures.pdf](#)

23. Amazon.in <https://www.amazon.in/stores/author/B0FLF9ZVKD/about>
24. Baldick, C. (2015). The Oxford dictionary of literary terms. Oxford university press.

Appendices

Appendix A.

Techniques investigated directly in the work

■ Modulation (30%)	■ Amplification (28%)
■ Literal translation (20.5%)	■ Particularization (4%)
■ Transposition (9%)	■ Generalization (1%)
■ Reduction (5%)	■ Borrowing (0.5%)
■ Established equivalent (2%)	